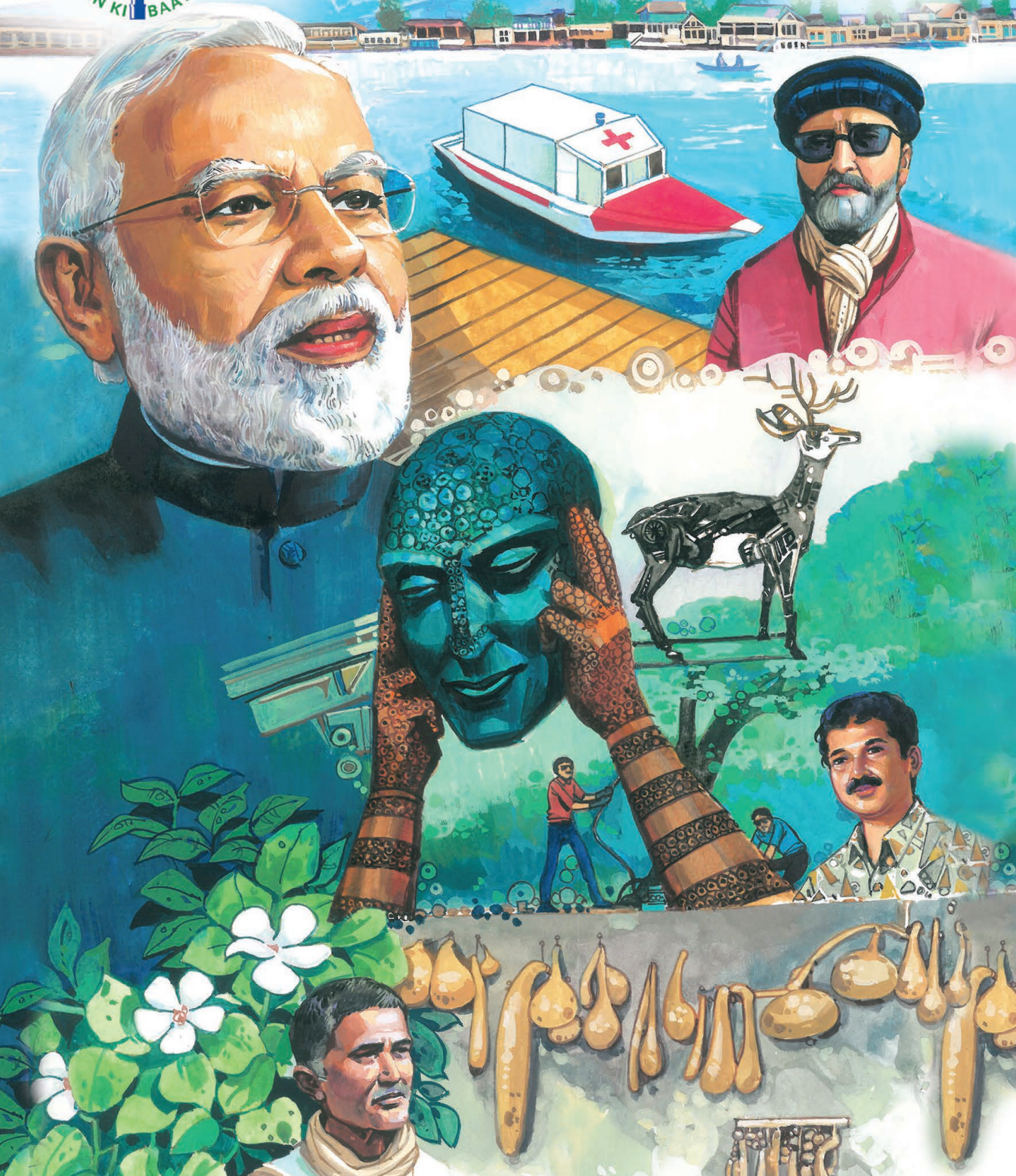

मन की बात

अध्याय 3

MANN KI BAAT

VOL.3

Script Writers

Sarda Mohan and Shashi Mukherjee

Illustrations and Cover Art

Dilip Kadam

Assistant Artist

Ravindra Mokate

Production

Amar Chitra Katha

Layout Artist

Tarangini Mukherjee

Published by

Amar Chitra Katha Pvt. Ltd

Odia

ISBN - 978-81-19242-92-4

Amar Chitra Katha Pvt. Ltd, June 2023

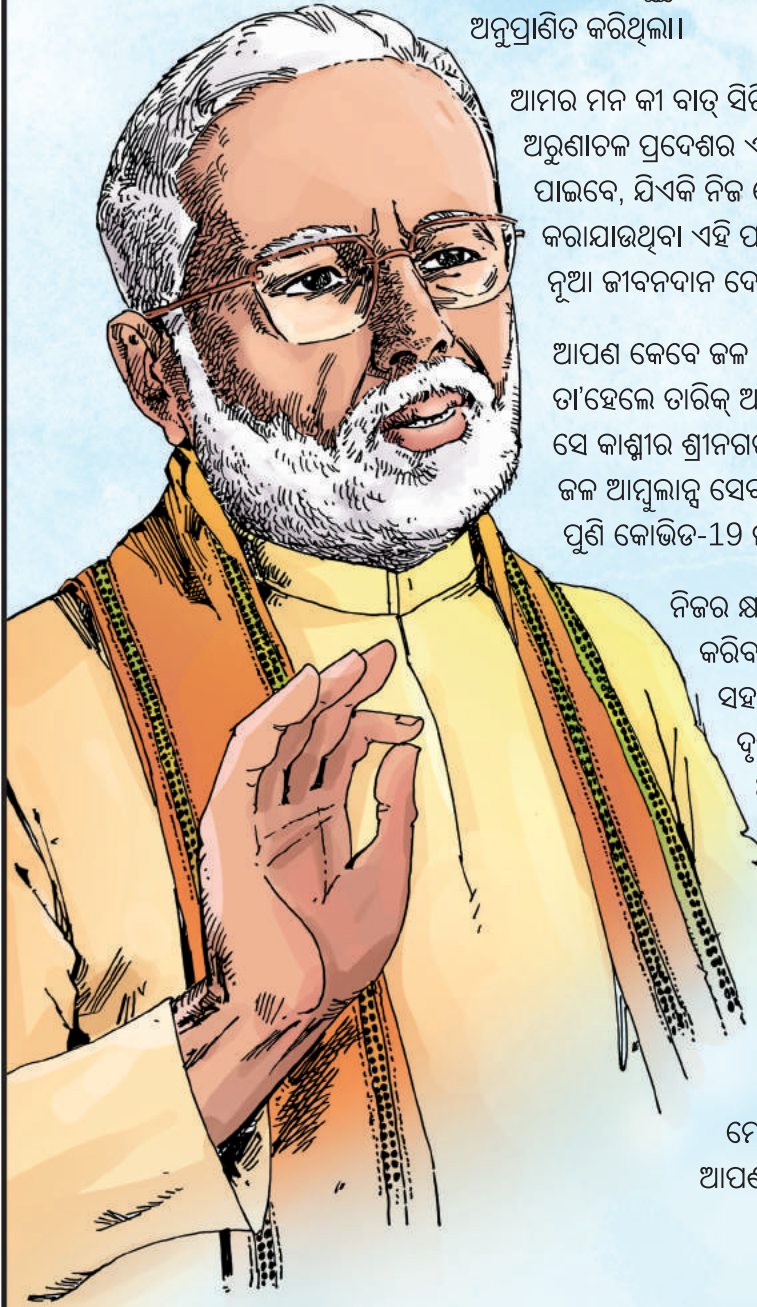
© Ministry of Culture, Govt of India, June 2023

All rights reserved. This book is sold subject to the condition that the publication may not be reproduced, stored in a retrieval system (including but not limited to computers, disks, external drives, electronic or digital devices, e-readers, websites), or transmitted in any form or by any means (including but not limited to cyclostyling, photocopying, docutech or other reprographic reproductions, mechanical, recording, electronic, digital versions) without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

You can now get ACK stories as part of your classroom with **ACK Learn**,
a unique learning platform that brings these stories to your school with a range of workshops.
Find out more at www.acklearn.com or write to us at acklearn@ack-media.com.

ଆମ ଦେଶରେ ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞାନ ଓ ବୁଦ୍ଧିମତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ଆଧୁନିକତାର ଦୌଡ଼ରେ ଅନେକ କିଛି ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଯାଇଛି। ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ଭଲ କଥା କିନ୍ତୁ ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁବା ଏବଂ ଆମର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ଆମ ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପରମ୍ପରାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ସମାନ ଭାବେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ।

ଏହି ବିଚାର ମଳିଂ ଗୋମୁକୁ ଗଛରୁ ନୁହେଁ ବରଂ ଶୁଗୁ ଶେଙ୍ଗ ନାମକ ଛୋଟ ବୃକ୍ଷର ଛାଲିରୁ କାଗଜ ତିଆରି କରିବାର 1,000 ବର୍ଷ ପୁରୁଣା କଳାକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ କରିବା ଲାଗି ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରିଥିଲା।

ଆମର ମନ କୀ ବାର୍ ସିରିକ୍ସର ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଆପଣ ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବେ, ଯିଏକି ନିଜ ମୋନପା ଜନଜାତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଉଥିବା ଏହି ପରିବେଶ ଅନୁକୂଳ କାଗଜକୁ ଏକ ନୂଆ ଜୀବନଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି।

ଆପଣ କେବେ ଜଳ ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଛନ୍ତି କି? ତା'ହେଲେ ତାରିକ୍ ଅହମ୍ମଦ ପତଲୁଙ୍କ କାହାଣୀ ପଢ଼ନ୍ତୁ । ସେ କାଶ୍ମୀର ଶ୍ରୀନଗର ଛିତ ସୁନ୍ଦର ତାଲ୍ ହ୍ରଦରେ ଏକ ଜଳ ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ସେବା ଯୋଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି। ଆଉ ତାହା ପୁଣି କୋଭିଡ-19 ଲକ୍ଷ୍ମୀଭାନ୍ ସମୟରେ।

ନିଜର କ୍ଷମତା ବାହାରେ କୌଣସି କାମ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିବା ସବୁବେଳେ ସହଜ ହୋଇନଥାଏ। ଏଥିପାଇଁ ସାହସ, ଦୃଢ଼ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ କଷ୍ଟ ସହିବା ଲାଗି ଅଦମ୍ୟ ଇଚ୍ଛାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ଥରେ ଆପଣ ଏମିତି କରିପାରିଲେ, ଦେଖିବେ ଯେ, କିଛି ଅଭିନବ ଚିନ୍ତା କରିବା ଏବଂ ମନ କଥା ଶୁଣି କୌଣସି କାମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆପଣଙ୍କୁ ପରମ ସନ୍ତୋଷ ମିଳୁଛି ।

ମୋର ସ୍ନେହ ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ସବୁବେଳେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି।

ସୂଚୀପତ୍ର

1	ମଳିଂ ଗୋପୁ	3
2	ଉରଗେନ୍ ପୁନଃସୋଗ	6
3	ଶ୍ରୀନିବାସ ପଦକାଣ୍ଡଳା	9
4	ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ସାହୁ	12
5	ରାମ ଲୋଚନ କୁଶଝାହା	14
6	ତାରିକ ଅହମ୍ମଦ ପତଲୁ	17
7	ସଞ୍ଜୟ କଳପ	19
8	ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ସିଂହ	22
9	ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭାରତୀ	24
10	ସିକାରୀ ଚିସୋ	27
11	ପି.ଏମ. ମୁରୁଗେସନ	30

ମଲିଂ ଗୋମୁ

ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କ୍ରୀଡ଼ା ପରିଯିବୁ ଥିଲା ଏବଂ ପିଲାମାନେ ପାପିୟର ମାସେ ବା କାଗଜ ଛାଞ୍ଚା ଥିବା ଖେଳନା ତିଆରି ଶିଖୁଥିଲେ।

ମୋର ପାପିୟର ମାସେ ଘୁଷୁରିକୁ ଦେଖ!
ଏହା ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ କି?

କାଗଜ ଓ ଘୁଷୁରି
ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ
ଏକ କାହାଣୀ ଥିବ
ବୋଲି ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ।

ଓଃ! ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର!
ଆମର କାହାଣୀ କ୍ଲାସ୍ ସମୟରେ ତୁମେ ଏହାକୁ
ନାୟାର ସାରକୁ ଦେଖାଇବା ଉଚିତ୍ ।

ନାୟାର ସାର ସେମାନଙ୍କୁ ନିରାଶ କଲେ ନାହିଁ।

ଶୁଣ, ମୋ ପାଖରେ ଘୁଷୁରିକୁ
ନେଇ କିଛି କାହାଣୀ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ
ସ୍ମୃତି ପ୍ରକାରର କାଗଜ ମୋନ ଶୁଗୁ
ସମ୍ପର୍କରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଏକ
କାହାଣୀ ରହିଛି।

ଦେଖ, ମୁଁ
ତୁମମାନଙ୍କୁ କହିନଥିଲି?
ହା ହା ହା!

ପ୍ରାୟ 1,000 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, ମୋନପା ଜନଜାତିର ମହିଳାମାନେ ଶୁଗୁ
ଶେଙ୍ଗ ନାମକ ଏକ ଛୋଟ ଉଦ୍ଭିଦର ଛାଲିରୁ କାଗଜ ତିଆରି କରୁଥିଲେ ।

ଦେଖ
ସେଠାରେ ମୁଁ ମଠ
ପାଇ ଏକ ବଡ଼
ଚାଦର ତିଆରି
କରିଛି।

ସେମାନେ
କିପରି ଆମର
କାଗଜ ବ୍ୟବହାର
କରୁଥିଲେ?

ସେମାନେ
ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ର ଆଙ୍କୁଥିଲେ
ଏବଂ ଏହା ଉପରେ
ସେମାନଙ୍କର
ପବିତ୍ର ଧର୍ମବାଣୀ
ଲେଖୁଥିଲେ।

ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆଗ୍ରହର ସହ ବସିପଡ଼ିଲେ। ଶେଷରେ, ମନ୍
କା ବାବୁ ରୁ କାହାଣୀ କହିବା ଲାଗି ସମୟ ଆସିଯାଇଥିଲା।

ମୋନପା ଲୋକମାନେ ଭାରତ, ଚିନି ଏବଂ ଚୀନ ସୀମା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ
ସ୍ଥାନରେ ରହୁଥିଲେ ଯାହା ଏବେ ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ନାମରେ ପରିଚିତ।

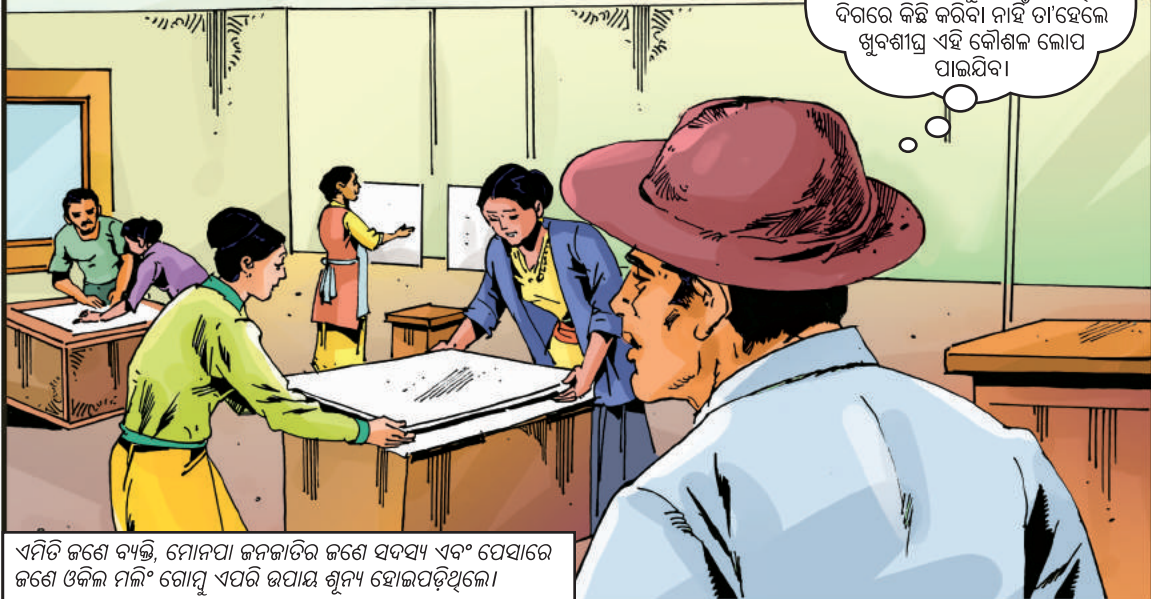
ଯଦିଓ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ମୋନପା ଲୋକମାନେ ମୋନ ଶୁଗୁ କାଗଜକୁ ଭୃଗୁନ, ଚୀନ,
ଚିନି ଏବଂ ଜାପାନକୁ ମଧ୍ୟ ପଠାଉଥିଲେ, ଧୀରେ ଏହାର ଚାହିଦା ଲୋପ ପାଇଲା...

ଏହା ଚିତ୍ରକଳା ଶାଳା ପ୍ରସ୍ତୁତ ମାନଚିତ୍ରର ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ଏବଂ
ଏହାକୁ ଉପଯୋଗୀ ମାନଚିତ୍ର ବୋଲି ବାଣି କରାଯାଇନାହିଁ।

... କିନ୍ତୁ ମୋନ ଶୁଗୁ ତିଆରି କରିବାର କଳା ମରିନଥିଲା। କିଛି ପରିବାର ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ଧରି ଏହାକୁ ଜାରି ରଖୁଥିଲେ। ତେବେ, ନିକଟରେ-

ମୋନ ଶୁଗୁ ଆମ ଐତିହ୍ୟର ଏକ ଅଂଶବିଶେଷ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯଦି ଏହାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା ଦିଗରେ କିଛି କରିବା ନାହିଁ ତା'ହେଲେ ଖୁବଶୀଘ୍ର ଏହି କୌଶଳ ଲୋପ ପାଇଯିବ।

ଏମିତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି, ମୋନପା ଜନଜାତିର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଏବଂ ପେସାରେ ଜଣେ ଓକିଲ ମଲିଂ ଗୋସ୍ୱା ଏପରି ଉପାୟ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ।

ମୋନ ଶୁଗୁ ତିଆରି କରିବାର କଳା ବେଶି ସମୟସାପେକ୍ଷ ଏବଂ ଶ୍ରମସାଧ୍ୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା।

1. ଛୋଟ ଗଛରୁ ଏପ୍ରିଲ ଏବଂ ଡିସେମ୍ବର ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଛାଲ ବାହାର କରାଯାଇଥାଏ, ଏହି ସମୟରେ ଉଦ୍ଭିଦରେ ନୂଆ ପତ୍ର ଜନ୍ମା ଫୁଲ ଧରିନଥାଏ।

2. ଭିତରର ନରମ ଭାଗକୁ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଛାଲକୁ ଭଲ ଭାବେ ଧୋଇ ଶୁଖାଇ ଦିଆଯାଏ।

3. ଛୋଟ ଛୋଟ ଖଣ୍ଡରେ ଏହାକୁ କାଟିବା ଏବଂ ସିଝାଇବା ପୂର୍ବରୁ ପାଉଁଶ ପାଣି*ରେ ଭଜାଇ ଦିଆଯାଏ।

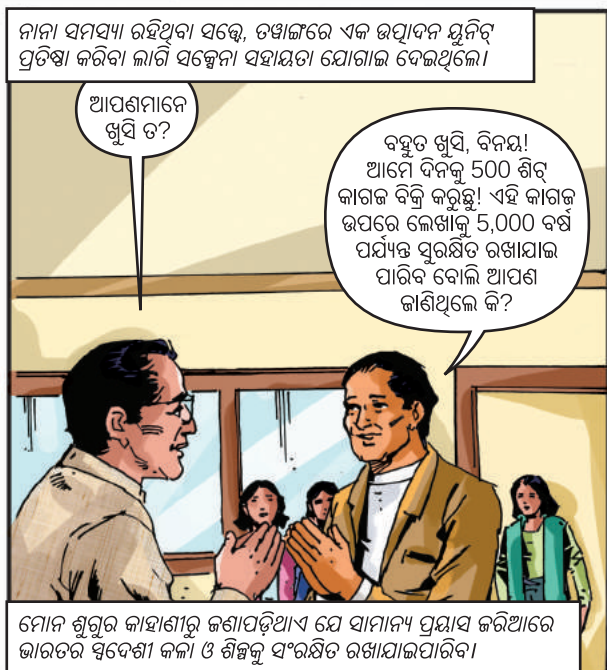
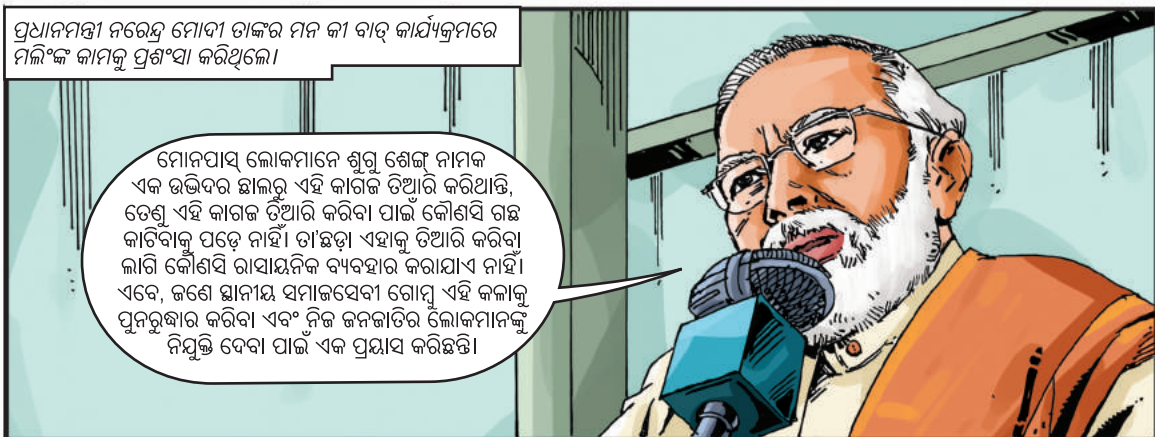
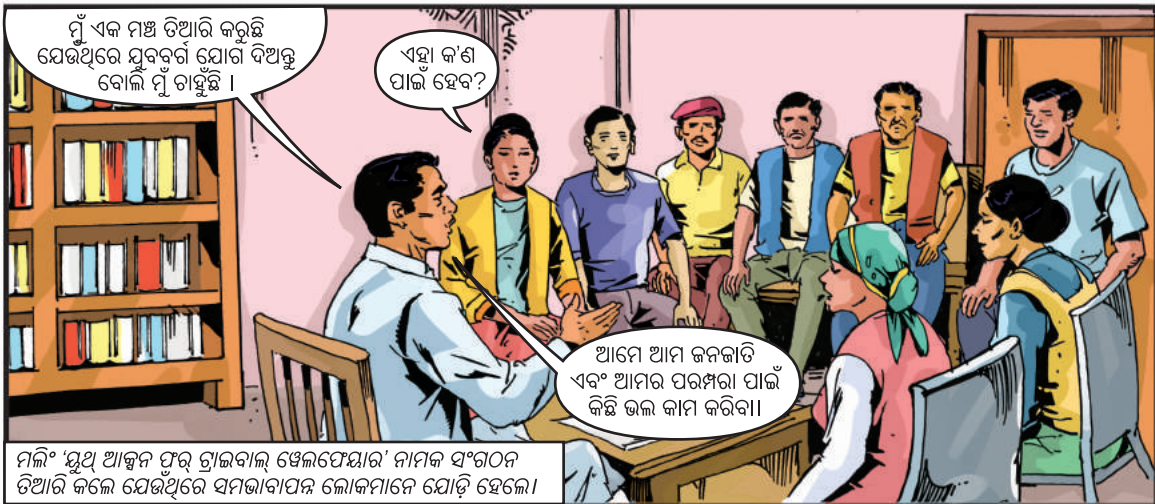

4. ଅବଶେଷକୁ ମଣ୍ଡ ଭଳି ତିଆରି କରି କାଗଜ ରୂପରେ ବିଛାଇ ଦିଆଯାଏ।

ଯଦି ପାଗ ଭଲ ଅଛି ତା'ହେଲେ ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ପ୍ରାୟ 100 ଫର୍ଦ୍ କାଗଜ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇପାରିବ।

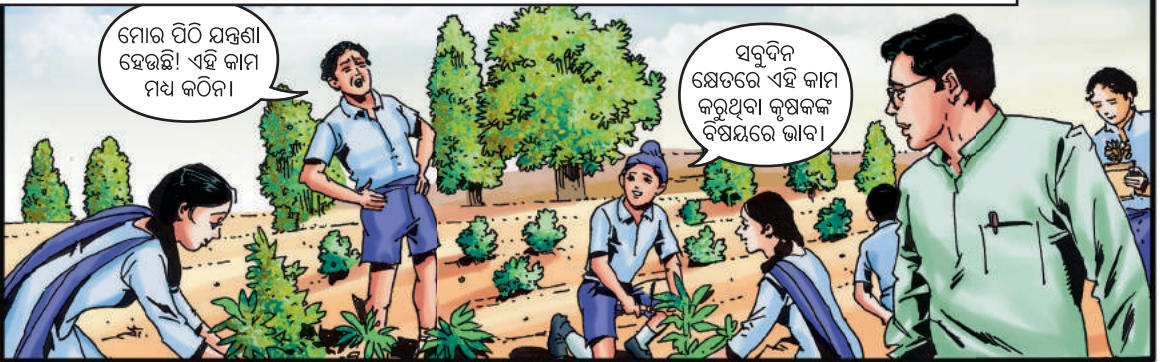
*କାଠ ପାଉଁଶ ମିଶା ପାଣି

ଉଗେନ୍ ପୁନଃୋଗ

ସର୍ବୋତ୍ତମ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ବଗିଚା କାମ କୁଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ନାୟାର ସାର୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗଛ ମଝିରୁ ଘାସ ବାଛିବା ବିଷୟରେ ଶିଖାଉଥିଲେ।

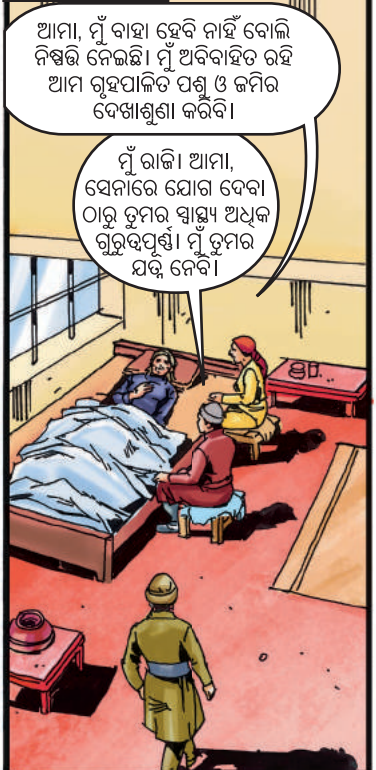
ଉଗେନ୍ ପୁନଃୋଗ ମାତ୍ର 12 ବର୍ଷ ବୟସରେ ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ ହରାଇଥିଲେ। ଲଦାଖର ଗାଁ ଗ୍ରାମରେ ସେ ନିଜ ମା', ବଡ଼ ଭଉଣୀ ସେରିଂ ଏବଂ ସାନ ଭାଇ ସ୍ଵାମିନଙ୍କ ସହିତ ବଡ଼ ହୋଇଥିଲେ।

ବହୁ ପୂର୍ବରୁ-

କିଛି ବର୍ଷ ବିତିଗଲା।

*ଲଦାଖର ଭୋତି ଭାଷାରେ ମା' ^ଭାରତ-ଚିକିତ୍ସ ସାମା ପୁଲିସ

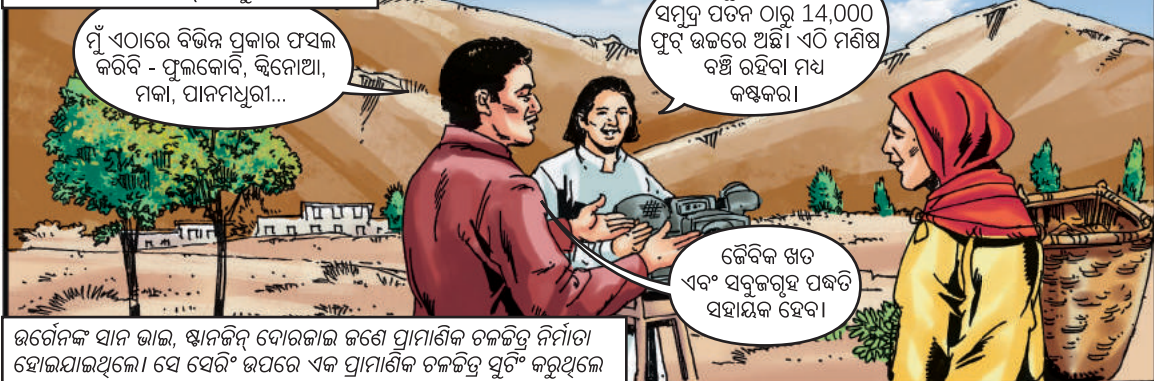
**ଭୋତିରେ ବଡ଼ ଭଉଣୀ

ଅନେକ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା। 2010ରେ କାଶ୍ମୀର ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରର ଉଦ୍ୟାନ କୃଷି ବିଭାଗ ସହଭାଗିତାରେ ସ୍ଥାନୀୟ କୃଷି ବିଭାଗ ଦ୍ଵାରା ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥିବା 10 ଦିନିଆ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଉତ୍ତର ଗେନ୍ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ।

ଏହି ଗସ୍ତ ମୋତେ କୃଷିର ଅନେକ ନୂଆ ପଦ୍ଧତି ଶିଖାଇଛି। ଦେଖ ସେମାନେ ସବୁଜଗୃହ* ବ୍ୟବହାର କରି ସେମାନେ କିପରି ଫସଲ ଚାଷ କରୁଛନ୍ତି।

ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତର ଗେନ୍ ଘରକୁ ଫେରିଲେ-

ମୁଁ ଏଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫସଲ କରିବି - ଫୁଲକୋବି, କିନୋଆ, ମକା, ପାନମାଧୁରୀ...

କିନ୍ତୁ ଭାଇ, ଏହା ସମୁଦ୍ର ପତନ ଠାରୁ 14,000 ଫୁଟ ଉଚ୍ଚରେ ଅଛି। ଏଠି ମଣିଷ ବଞ୍ଚି ରହିବା ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟକର।

ଜୈବିକ ଖାଦ୍ୟ ଏବଂ ସବୁଜଗୃହ ପଦ୍ଧତି ସହାୟକ ହେବ।

ଉତ୍ତର ଗେନ୍ ସାନ ଭାଇ, ଷ୍ଟାନଜିନ୍ ଦୋରଜାଇ ଜଣେ ପ୍ରାମାଣିକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ନିର୍ମାତା ହୋଇଯାଇଥିଲେ। ସେ ସେହି ଉପରେ ଏକ ପ୍ରାମାଣିକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ସୁଟିଂ କରୁଥିଲେ

ତା'ପରେ ଉତ୍ତର ଗେନ୍‌ରେ ଆୟୋଜିତ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର (କେଭିକେ)କୁ ଯାଇଥିଲେ।

ମୁଁ କିଛି କଲୋଗ୍ରାମ ଜିଆ କୃଷିକକୁ ଚାହୁଁଛି ଯାହାଫଳରେ ମୁଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଓ ଜମିର ବର୍ଜ୍ୟକୁ ପୁନଃଚକ୍ରଣ କରି ଭର୍ମିକମ୍ପୋଷ୍ଟ^ ଉତ୍ପାଦନ କରିପାରିବି।

ତାହା ଯୋଗାଇ ଦେବା ଆମ ପାଇଁ ଖୁସିର ବିଷୟ ହେବ।

ଆଉ ତା'ପରେ ସେ ନିଜର ଅସମ୍ଭବ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ତୁମର ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଆଜି ଏକ ଅଣ୍ଡା ଦିନ, ନୁହେଁ କି?

ହଁ, ଆଜି ତାପମାତ୍ରା -30 ଡିଗ୍ରୀକୁ ହ୍ରାସ ପାଇଛି।

ସମସ୍ତେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ଓ ଦେଖନ୍ତୁ!

ଏହା ଅବିଶ୍ଵସନୀୟ। ତୁମେ ଗ୍ରୋକଲି, ଫୁଲକୋବି, ବନ୍ଧାକୋବି ଓ ପିଆଜ ଚାଷ କରିଛ।

ଆଉ ତାଙ୍କର ଚାରି ପ୍ରକାରର ମୂଳାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଭୁଲି ନାହାଁ!

ସବୁଜଗୃହ, ମଲ୍ଟି** ଏବଂ ଭର୍ମିକମ୍ପୋଷ୍ଟ ସଠିକ୍ ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା। ଗୋଟିଏ ଫସଲର ବର୍ଜ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଫସଲ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଭାବେ କାମ କଲା।

*କାଚ କିମ୍ବା ପ୍ଲାଷ୍ଟିକରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଏକ ଗୃହ ଯାହା ଜଳବାୟୁ-ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହିଟ୍ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ
^ଏକ ଜୈବିକ ସାର

**ମାଟିକୁ ଉତ୍ତାପ, ଶୀତଳତା ଓ ଶୁଷ୍କପଣରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି ଏହାକୁ ନଡ଼ା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଉଦ୍ଭିଦ ଉପକରଣ ସହାୟତାରେ ଘୋଡ଼ାଇ ଦେବା

ଉତ୍ତରୀୟ ସଫଳତାର କାହାଣୀ ଚାରିଆଡ଼େ ବ୍ୟାପିଗଲା।

ତୁମେ
14,000 ଫୁଟ ଉଚ୍ଚତାରେ
ତରଫୁଳ ଚାଷ କରୁଛ! ଏହା
ଅବିଶ୍ୱସନୀୟ!

ହା ହା!
ଏଇତ' ଆପଣଙ୍କ
ଠିକ୍ ଆଗରେ।

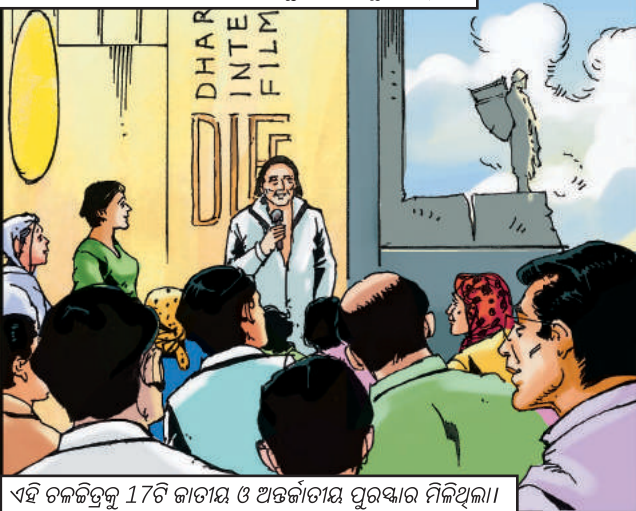
ଇଣ୍ଟରନେସନାଲ କର୍ଷୀ ଥିଫ୍ କରେଷ୍ଟ ମାଇକ୍ରୋ ବାୟୋଲୋଜି ଏଣ୍ଡ ଏପ୍ଲିଏଡ଼
ସାଇନ୍ସ ପକ୍ଷରୁ 2019ରେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ସ୍ତମ୍ଭ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା।

ସରକାର ତାଙ୍କର କଠିନ ପରିଶ୍ରମକୁ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇ
ତାଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ପୁରସ୍କାରରେ ପୁରସ୍କୃତ କରିଥିଲେ।

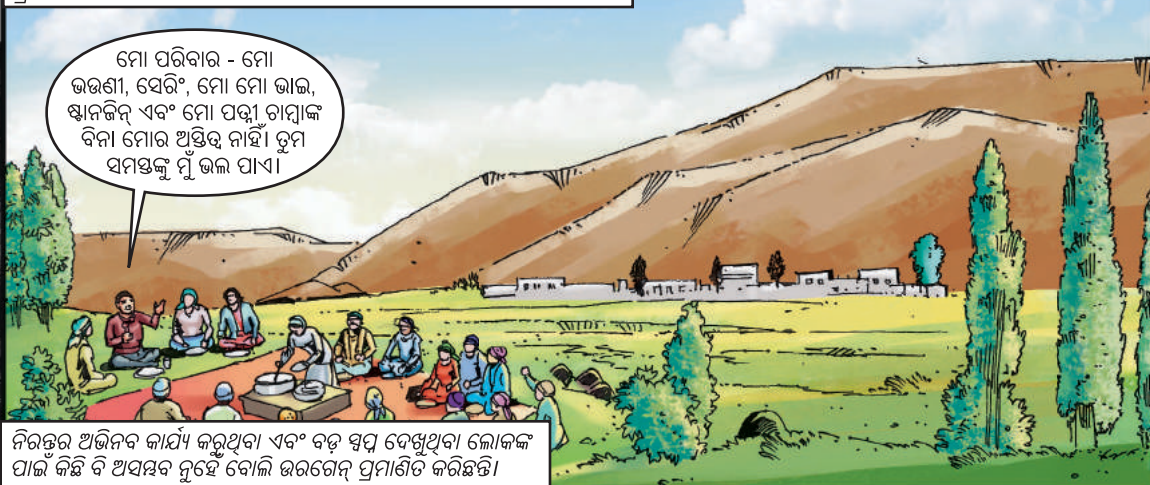
ବିବିଧ ଏବଂ ନେସନାଲ ଜିଓଗ୍ରାଫିକ୍ ଭଳି ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ
ସଂସ୍ଥା ତାଙ୍କ କାମକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ।

2016ରେ ତାଙ୍କ ଭାଇ ସ୍ୱାମିନାଥ ପ୍ରାମାଣିକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର 'ଦ
ଶେଫଟସ୍ ଅଫ୍ ଦ ଲେସିୟସ୍'ରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା।

ଏହି ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରକୁ 17ଟି ଜାତୀୟ ଓ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥିଲା।

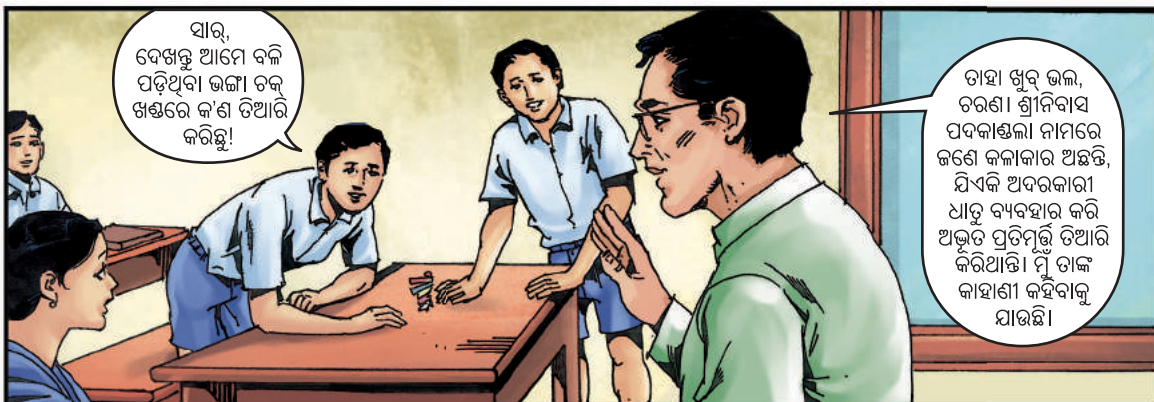
ନିଜ ପରିବାର ସହାୟତାରେ, ଉତ୍ତରୀୟ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଫସଲ ଅମଳ କରିଥାନ୍ତି,
ପ୍ରାଣୀଧନ ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ହୋମସ୍ଟେ ମଧ୍ୟ ଚଳାଇଥାନ୍ତି।

ମୋ ପରିବାର - ମୋ
ଭଉଣୀ, ସେରି, ମୋ ମୋ ଭାଇ,
ସ୍ୱାମିନାଥ ଏବଂ ମୋ ପତ୍ନୀ ଚାମୁଣ୍ଡା
ବିନା ମୋର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନାହିଁ। ତୁମ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଏ।

ନିରନ୍ତର ଅଭିନବ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏବଂ ବଡ଼ ସମ୍ପଦ ଦେଖୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ
ପାଇଁ କିଛି ବି ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ବୋଲି ଉତ୍ତରୀୟ ପ୍ରମାଣିତ କରିଛନ୍ତି।

ଶ୍ରୀନିବାସ ପଦକାଣ୍ଡଲା

ଆନ୍ତର୍ଦ୍ଦେଶର ବିଜୟପୁରୀରେ ଶ୍ରୀନିବାସଙ୍କ ପିଲାଦିନ କଟିଥିଲା। ତାଙ୍କର ସ୍କୁଲ ପାଠପଢ଼ା ସମୟରେ-

କାରକ ଓ କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟ ପରେ, ମୁଁ ଏବେ ଧାରୁ ତାର ଓ କାଠ ବାଡ଼ି ବ୍ୟବହାର କରି ଏକ ନୌକା ତିଆରି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି।

ବଡ଼ ହେବା ସହିତ ସୃଜନଶୀଳ କଳା ପ୍ରତି ଶ୍ରୀନିବାସଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧ ହେଲା।

ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମେ ଠିକ୍ ମାର୍ଗରେ ଅଛ।

ଶ୍ରୀନିବାସ ଆନ୍ତ୍ର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ କଳା ସ୍ନାତକ ଶିକ୍ଷା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ।

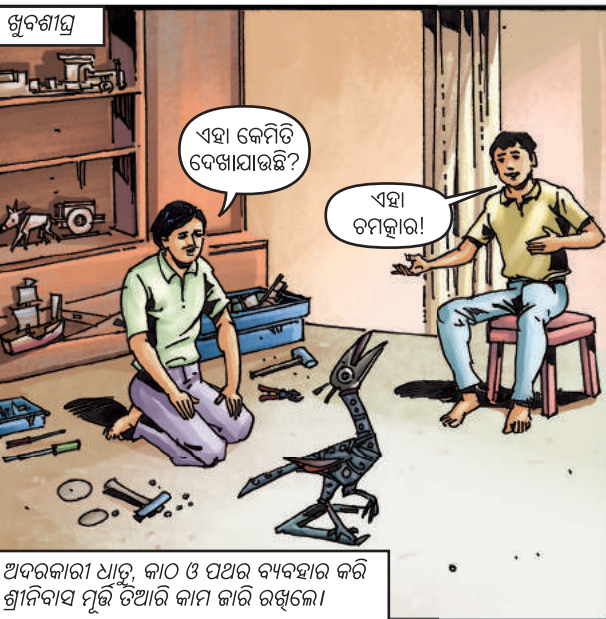
କିଛି ବର୍ଷ ଧରି, ଶ୍ରୀନିବାସ କାମ କରିବା ଲାଗି ଅଦରକାରୀ ସାମଗ୍ରୀ ଖୋଜିବା ଜାରି ରଖିଲେ। ଦିନେ ଜଣେ ମେକାନିକଙ୍କ ଦୋକାନରେ -

ସେଗୁଡ଼ିକ କବାଡ଼ିଖାନାକୁ ଯାଏ।

ମୁଁ ଅଦରକାରୀ
ଧାତୁ କିଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛି।
ମୁଁ ଏହାକୁ କିଛି ଭଲ
କାମରେ ଲଗାଇବି।

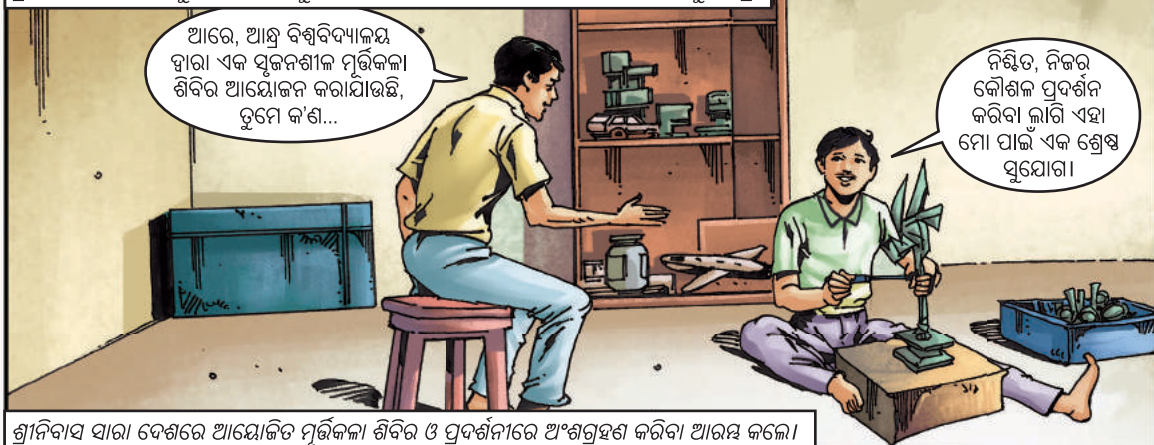
ଖୁବଶୀଘ୍ର

ଏହା କେମିତି
ଦେଖାଯାଉଛି?

ଏହା
ତମକ୍ତାର!

ଅଦରକାରୀ ଧାତୁ, କାଠ ଓ ପଥର ବ୍ୟବହାର କରି
ଶ୍ରୀନିବାସ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କାମ ଜାରି ରଖିଲେ।

ଶ୍ରୀନିବାସ ଦନାରସ ହିନ୍ଦୁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଲଳିତ କଳାରେ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କଲେ। ଖୁବଶୀଘ୍ର-

ଆରେ, ଆନ୍ତ୍ର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ
ଦ୍ୱାରା ଏକ ସ୍ୱଳ୍ପନଶୀଳ ମୂର୍ତ୍ତିକଳା
ଶିବିର ଆୟୋଜନ କରାଯାଉଛି,
ତୁମେ କ'ଣ...

ନିଷ୍ଠିତ, ନିଜର
କୌଶଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ
କରିବା ଲାଗି ଏହା
ମୋ ପାଇଁ ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ସୁଯୋଗ।

ଶ୍ରୀନିବାସ ସାରା ଦେଶରେ ଆୟୋଜିତ ମୂର୍ତ୍ତିକଳା ଶିବିର ଓ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

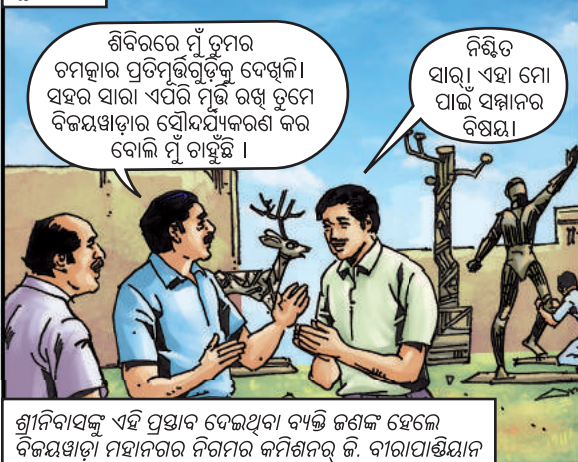
କିଛି ବର୍ଷ ପରେ -

ଭିଏମସି* ପକ୍ଷରୁ ଏକ
ମୂର୍ତ୍ତିକଳା ଶିବିର ଆୟୋଜନ
କରାଯାଇଛି। ମୁଁ ସେଠାରେ ଯୁବ
ଶିଳ୍ପକାରମାନଙ୍କୁ ଅଦରକାରୀ ଧାତୁରୁ
ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିବାର ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ
ଦେବି।

ତାହା
ଖୁବ୍ ଭଲ କଥା।
ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଯିବି!

ଖୁବଶୀଘ୍ର-

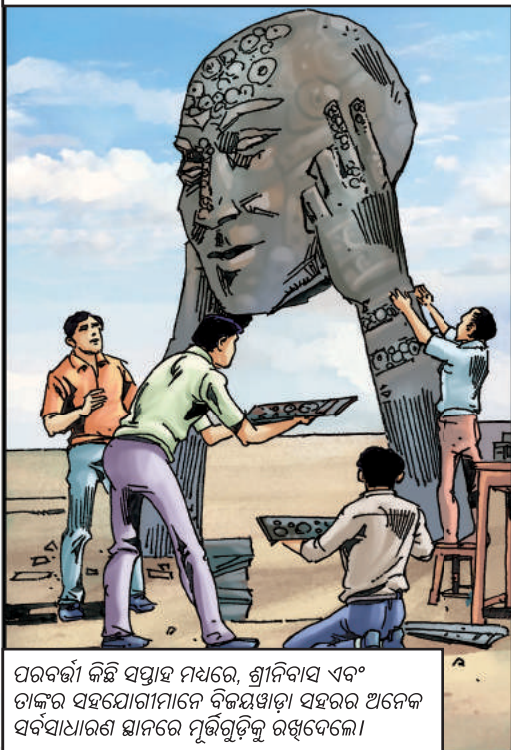

ଶିବିରରେ ମୁଁ ତୁମର
ତମକ୍ତାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିଲି।
ସ୍ୱହର ସାରା ଏପରି ମୂର୍ତ୍ତି ରଖି ତୁମେ
ବିଜୟାପୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକରଣ କର
ବୋଲି ମୁଁ ଚାହୁଁଛି।

ନିଷ୍ଠିତ
ସାରୁ ଏହା ମୋ
ପାଇଁ ସମ୍ମାନର
ବିଷୟ।

ଶ୍ରୀନିବାସଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣଙ୍କ ହେଲେ
ବିଜୟାପୁର ମହାନଗର ନିଗମର କମିଶନର ଡି. ବୀରାପାଣ୍ଡିଆନ

ଶ୍ରୀନିବାସ ଏକ 15 ଜଣିଆ ଦଳ ଗଢ଼ିଲେ ଏବଂ କାମ ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ କିଛି ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ, ଶ୍ରୀନିବାସ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସହଯୋଗୀମାନେ ବିଜୟପୁରୀ ସହରର ଅନେକ ସର୍ବସାଧାରଣ ସ୍ଥାନରେ ମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଉଠୁଥିଲେ।

ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର। ମୁଁ ଗୁରୁର ମହାନଗର ନିଗମକୁ ତୁମର ନା ସୁପାରିସ କରୁଛି। ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ତୁମ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବେ।

ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ, ସାର୍!

ଏଇ କିଛି ବର୍ଷ ହେବ, ଶ୍ରୀନିବାସ ବିଭିନ୍ନ ମହାନଗର ନିଗମ ସହ ମିଶି କାମ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର କାମକୁ ଗୁରୁର, ମଦୁରେ, ତିରୁନେଲଭେଲି, କୁର୍ଣ୍ଣଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସହରର ସର୍ବସାଧାରଣ ପାକରେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରାଯାଇଛି।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଗୁରୁର ଛିଡା ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ନାଗାର୍ଜୁନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଆର୍କିଟେକ୍ଟର ଏଣ୍ଡ ପ୍ଲାନିଂ କଲେକ୍ଟରେ ଲଳିତ କଳା ବିଭାଗ ମୁଖ୍ୟ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସାରା ଭାରତରେ ଶିବିର ଆୟୋଜନ କରୁଛନ୍ତି।

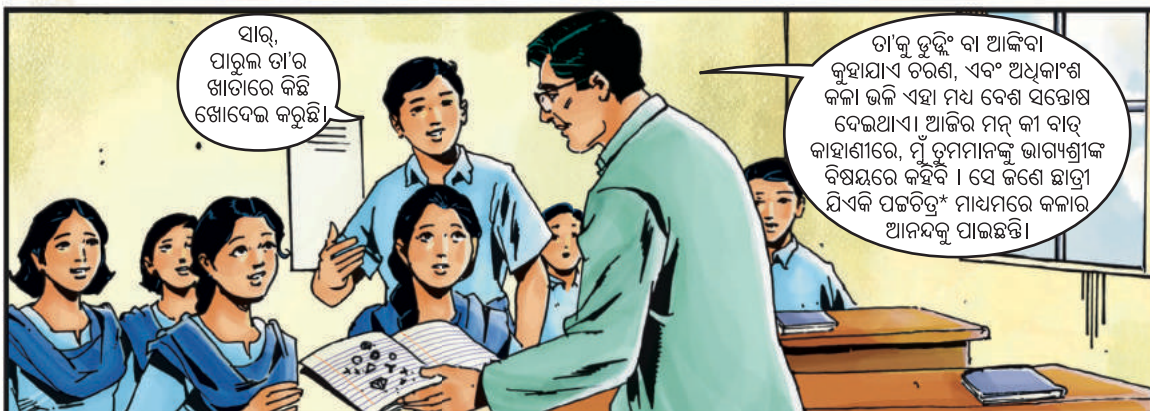
ମୋର ପରିବେଶ-ଅନୁକୂଳ ମଡେଲରୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ମିଳିବା ଅତି ଆନନ୍ଦର ବିଷୟ, ଆମ ପରିବେଶର ସୁରକ୍ଷା ଆଜି ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଆହ୍ୱାନ।

*ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟରେ ଆଉ ଏକ ସହର

ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ସାହୁ

ଦିନର ଶେଷ ପିରିୟଡ୍ ଥିଲା, ଏବଂ ପିଲାମାନେ ନାୟାର ସାରକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ।

ଓଡ଼ିଶାର ଢେଙ୍କାନାଳରେ ଥିବା ଏକ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ କଲେଜରେ ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ଜଣେ ଏମଟେକ୍ ଛାତ୍ରୀ ଭାବେ ପାଠପଢ଼ାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ।

ଏପରି ଭାବେ ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ନିଜେ କିପରି କଳା ଶିଖିବେ ସେଥିପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ କଲେ।

*ପ୍ରାକୃତିକ ରଙ୍ଗ ଉପଯୋଗ କରାଯାଇ କପଡ଼ା ଉପରେ ତିଆରି ହେଉଥିବା ସ୍ତଳ ପେଣ୍ଟିଂ

^ବୈଷୟିକ ଶିକ୍ଷାରେ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଡିଗ୍ରୀ
** ଓଡ଼ିଶାର ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ପଞ୍ଚଚିତ୍ର କଳାକାରଙ୍କ ଏକ ଗ୍ରାମ

କିଛି ମାସ ପରେ -

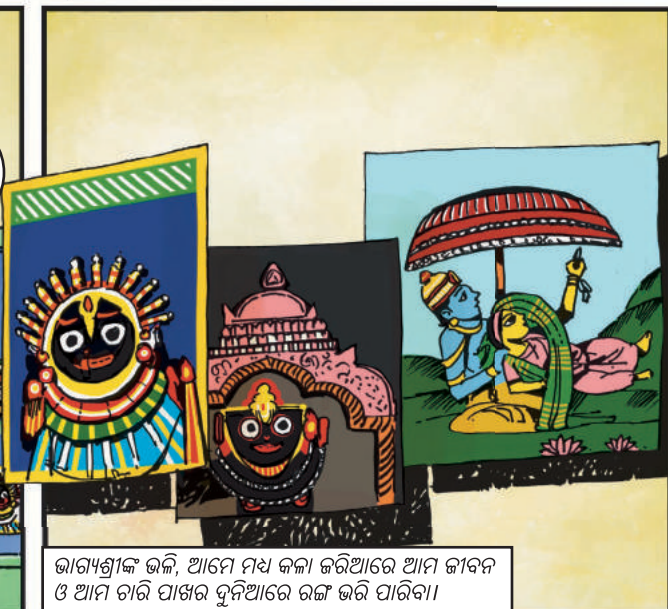
ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ନିଜ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଢେଙ୍କାନାଳରେ ଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନଦୀ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ।

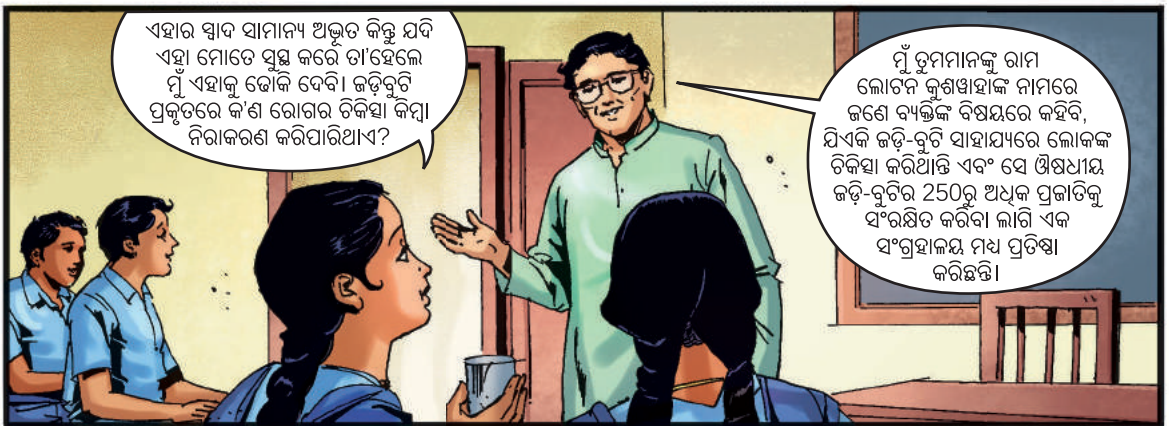
ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ପଥର ଉପରେ ଚିତ୍ର କଲେ ଯାହା ଖୁବ୍ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇଗଲା।

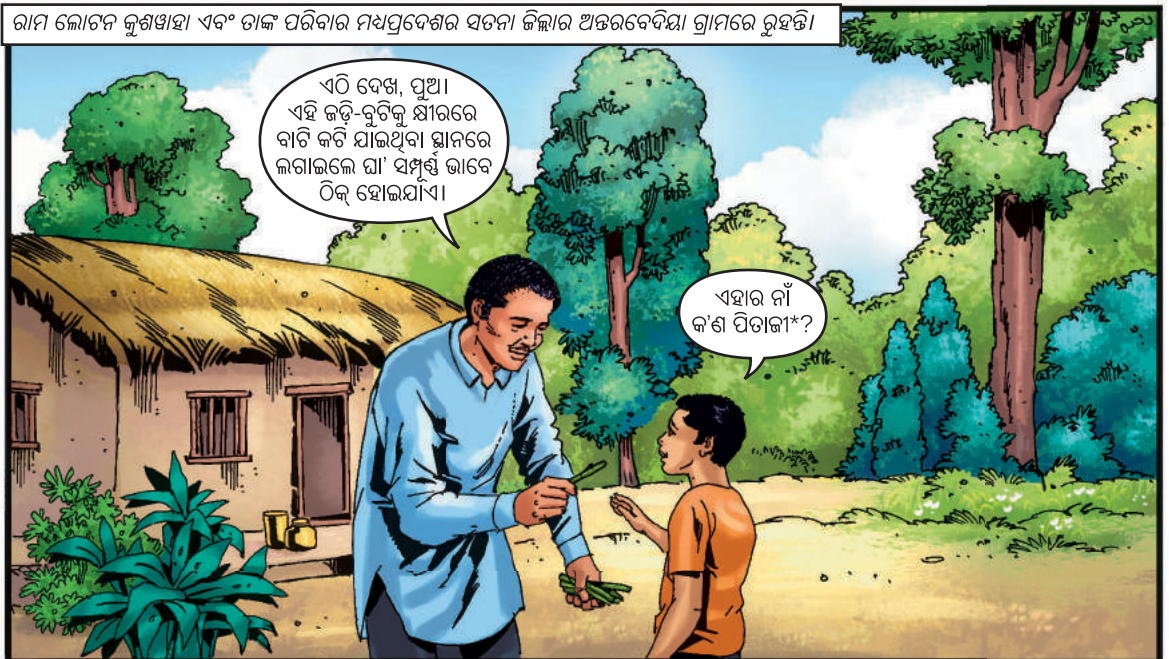
ମହାମାରୀ ସମୟରେ, ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ଖାଲି ବୋତଲ, ଡବା ଓ ବଲ୍‌ବ ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲେ। କିଛି ଦିନ ପରେ-

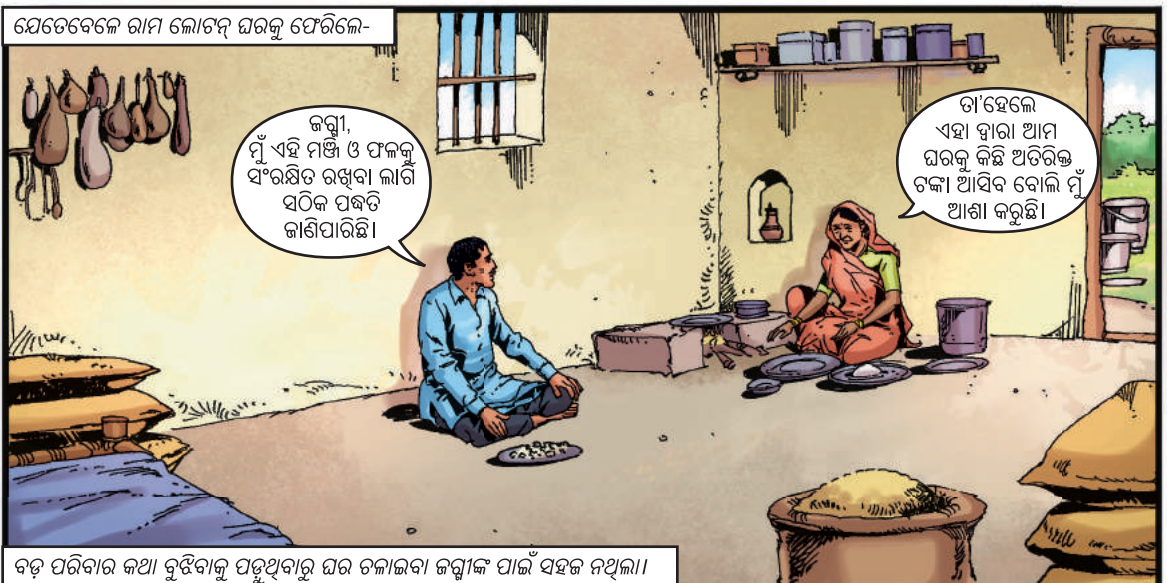
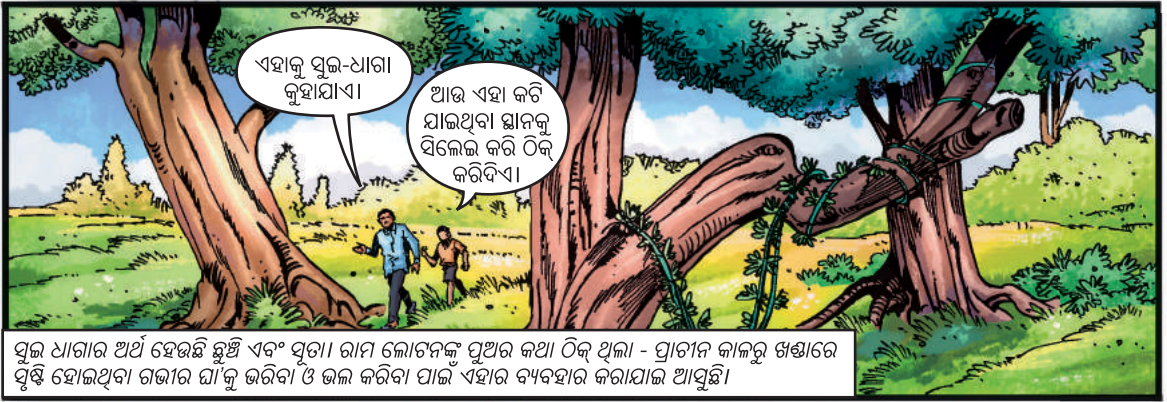

ରାମ ଲୋଟନ କୁଶଝାଝା

ରାମ ଲୋଟନ କୁଶଝାଝା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରିବାର ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ସତନା ଜିଲ୍ଲାର ଅନ୍ତରବେଦିୟା ଗ୍ରାମରେ ରୁହନ୍ତି।

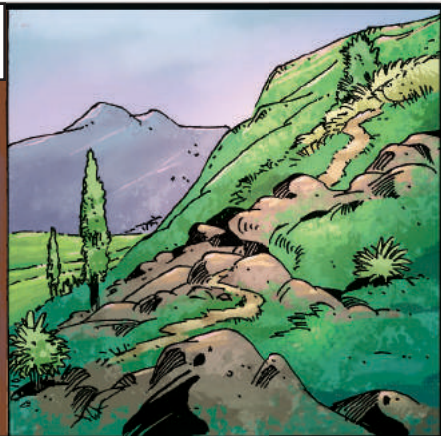

ଜଡ଼ି-ବୁଟି ଓ ପନିପରିବାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା ଲାଗି ନିଜର ଅନୁଷ୍ଠାନରେ, ରାମ ଲୋଚନ ମଞ୍ଜି ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଲାଗି ଦୂର ଦୂରାନ୍ତକୁ ଯାତ୍ରା କଲେ। ହିମାଳୟ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି...

ଭାଇ, ମୁଁ କେଉଁଠୁ ବ୍ରାହ୍ମୀ ମୂଳ ପାଇବି?

... ସାତପୁରା ଏବଂ ବିନ୍ଧ୍ୟ ପାର୍ବତ୍ୟାଞ୍ଚଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।

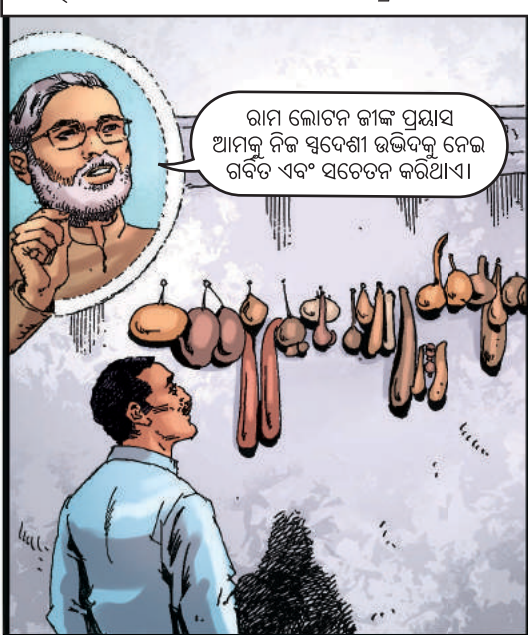
ରାମ ଲୋଚନ ନିଜର ଦେହ ଏକଜମିରେ 250 କିସମର ଔଷଧୀୟ ଉଦ୍ଭିଦ ଏବଂ ଦେଶୀ ପନିପରିବା ଚାଷ କରିଛନ୍ତି।

ଲୋକମାନେ କହୁଥିଲେ ଯେ ହିମାଳୟର ଉଦ୍ଭିଦଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ବଢ଼ିବ। କିନ୍ତୁ ଦେଖ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱୟଂ ଭାବେ ବଢ଼ୁଛନ୍ତି।

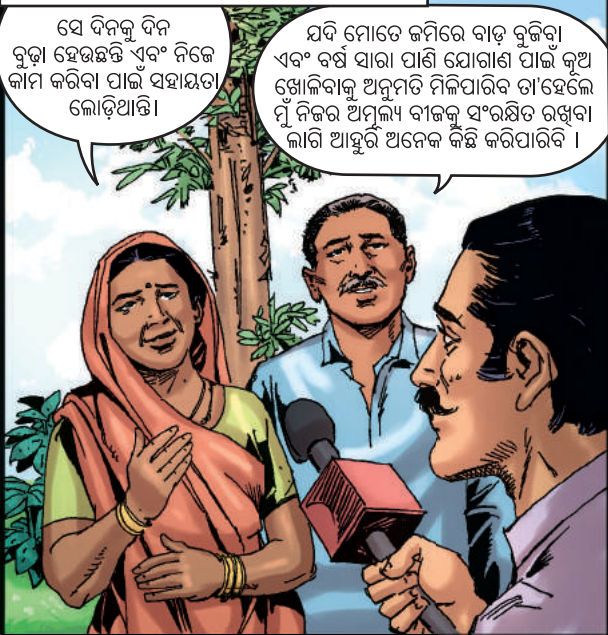
ତୁମ ହାତରେ ଯାଦୁ ରହୁଛି, ରାମ ଲୋଚନ ଜୀ!

ନିଜ ଘରେ, ରାମ ଲୋଚନଙ୍କର ଏକ 'ଦେଶୀ' ସଂଗ୍ରହାଳୟ ରହିଛି ଯେଉଁଥିରେ ବିଭିନ୍ନ କିସମର ଲାଉ ଓ ବିରଳ ମଞ୍ଜି ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୋଇଛି।

ରାମ ଲୋଚନ ଜାକ ପ୍ରଭାସ ଆମକୁ ନିଜ ସ୍ୱଦେଶୀ ଉଦ୍ଭିଦକୁ ନେଇ ଗବିତ ଏବଂ ସଚେତନ କରିଥାଏ।

ରାମ ଲୋଚନଙ୍କ ଯାତ୍ରାରେ ଜଗ୍ନୀ ତାଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନିଚ୍ଛାରେ ରାଜି ହୋଇଥାନ୍ତି।

ସେ ଦିନକୁ ଦିନ ବୁଢ଼ା ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜେ କାମ କରିବା ପାଇଁ ସହାୟତା ଲୋଡ଼ିଥାନ୍ତି।

ଯଦି ମୋତେ ଜମିରେ ବାଡ଼ ବୁଜିବା ଏବଂ ବର୍ଷ ସାରା ପାଣି ଯୋଗାଣ ପାଇଁ କୂଅ ଖୋଳିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିପାରିବ ତାହେଲେ ମୁଁ ନିଜର ଅମୂଲ୍ୟ ବୀଜକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା ଲାଗି ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି କରିପାରିବି।

ତାରିକ ଅହମ୍ମଦ ପଟ୍ଟ

ଆଜି ଶ୍ରେୟସ, ଚରଣ ଓ ପାରୁଲ କାହିଁକି ଅନୁପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି?

ପୁଣିଥରେ କୋଭିଡ ହୋଇନଥିବ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି।

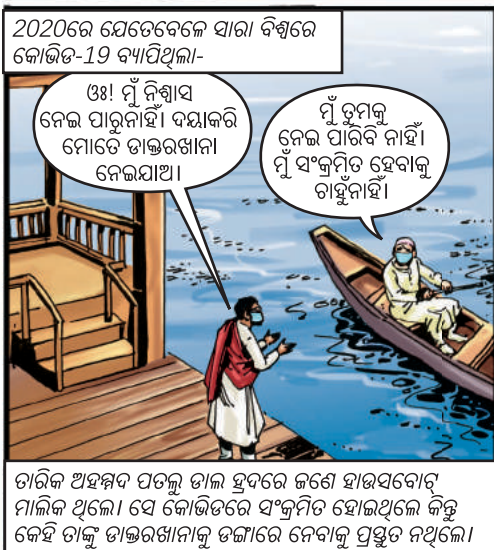

ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଆଶା କରୁଛି। ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଶଯ୍ୟା ଅଭାବ କାରଣରୁ ବହୁ ଲୋକଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ପରିସ୍ଥିତି ଆହୁରି ଖରାପ ଥିଲା।

ସତ କଥା, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଥିଲେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। କାଶ୍ମୀରର ତାରିକ ଅହମ୍ମଦ ପଟ୍ଟଙ୍କ ଭଳି।

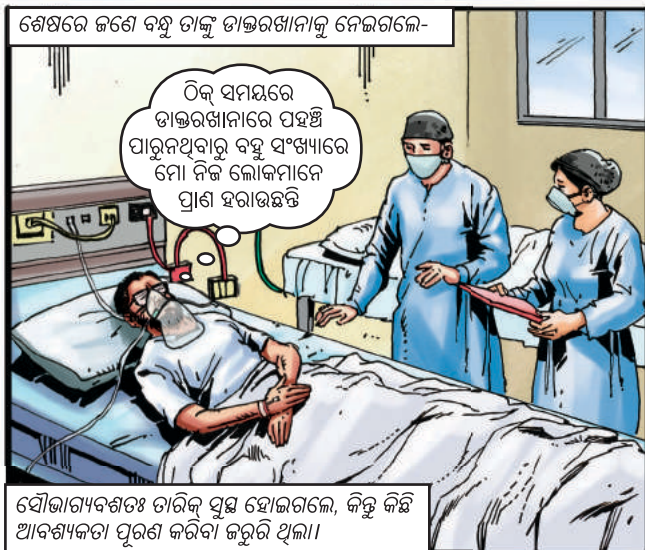
କାଶ୍ମୀରରେ ଶ୍ରୀନଗରର ସୁନ୍ଦର ହ୍ରଦରେ ହାଞ୍ଜି ବା 'କଲ ଅଧିବାସୀ' ନାମରେ ଏକ ସମୁଦାୟର ଲୋକମାନେ ରୁହନ୍ତି । ସେମାନେ ତଙ୍ଗାରେ ରୁହନ୍ତି ଓ କାମ କରନ୍ତି। ଛଳ ଭାଗକୁ ଯିବା ଲାଗି, ସେମାନେ ଶିକାରୀ ନାମକ ଛୋଟ ଚୋକା ଉପରେ ହିଲୁଇକି ବା 'ଡାର୍' ପ୍ରଣାଳୀର ଉପଯୋଗ କରିଥାନ୍ତି।

2020ରେ ଯେତେବେଳେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ କୋଭିଡ-19 ବ୍ୟାପିଥିଲା-

ଓଃ! ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ନେଇ ପାରୁନାହିଁ ଦୟାକରି ମୋତେ ଡାକ୍ତରଖାନା ନେଇଯାଆ।

ମୁଁ ତୁମକୁ ନେଇ ପାରିବି ନାହିଁ ମୁଁ ସଂକ୍ରମିତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ।

ଶେଷରେ ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ନେଇଗଲେ-

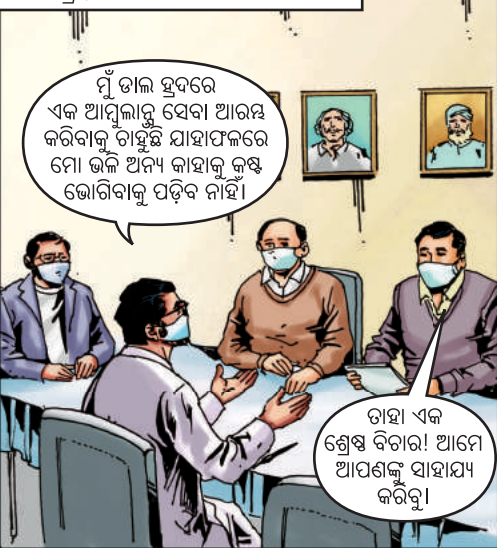
ଠିକ୍ ସମୟରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପହଞ୍ଚି ପାରୁନଥିବାରୁ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ମୋ ନିଜ ଲୋକମାନେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଛନ୍ତି

ତାରିକ ଅହମ୍ମଦ ପଟ୍ଟ ଡାଲ ହ୍ରଦରେ ଜଣେ ହାଇପରୋଟ୍ ମାଲିକ ଥିଲେ। ସେ କୋଭିଡରେ ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ କେହି ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ତଙ୍ଗାରେ ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ।

ସୌଭାଗ୍ୟବଶତଃ ତାରିକ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ, କିନ୍ତୁ କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା କରୁନା ଥିଲା।

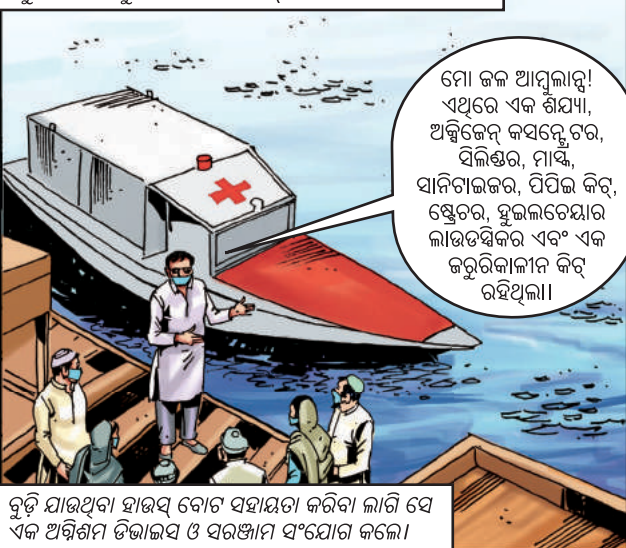
ସେ ଦିନର ଏକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ସଂଗଠନ ସତ୍ୟ ରେଖା ଟ୍ରଷ୍ଟ ସହ କଥା ହେଲେ।

ମୁଁ ତାଲ ହୃଦରେ ଏକ ଆତ୍ମଲାନ୍ତ୍ର ସେବା ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯାହାଫଳରେ ମୋ ଭଲ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ କଷ୍ଟ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ।

ତାହା ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଚାର! ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବୁ।

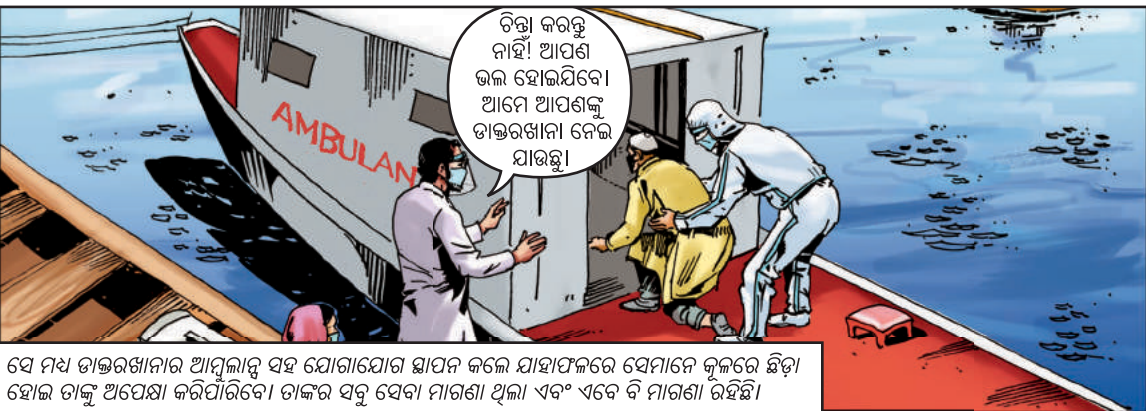
ଟ୍ରଷ୍ଟ ସହାୟତାରେ, ତାରିକ ଏକ ନୌକା ତିଆରି କଲେ, ସେଥିରେ ଜରୁରିକାଳୀନ ସୁବିଧା ଏବଂ ସାଇରନ୍ ଲଗାଇଲେ।

ମୋ ଜଳ ଆତ୍ମଲାନ୍ତ୍ର! ଏଥିରେ ଏକ ଶିଯ୍ୟା, ଅକ୍ସିଜେନ୍ କଣ୍ଟେନର, ସିଲିଣ୍ଡର, ମାସ୍କ, ସାନିଟାଇଜର, ପିପିଇ କିଟ୍, ଷ୍ଟେଟର, ହୁଇଲଚେୟାର ଲାଇଫଲାଇନ୍ ଏବଂ ଏକ ଜରୁରିକାଳୀନ କିଟ୍ ରହିଥିଲା।

ବୃତ୍ତି ଯାଉଥିବା ହାଉସ୍ ବୋଟ ସହାୟତା କରିବା ଲାଗି ସେ ଏକ ଅଗ୍ନିଶମ ଡିଭାଇସ ଓ ସରଞ୍ଜାମ ସଂଯୋଗ କଲେ।

ତାରିକ୍ ହୃଦରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଫୋନ୍ ନମ୍ବର ଦେଲେ ଏବଂ ଖୁବଶୀଘ୍ର ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ସଂକଟ ସମୟରେ ସହାୟତା କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ଚିକିତ୍ସା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ! ଆପଣ ଭଲ ହୋଇଯିବେ! ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନା ନେଇ ଯାଉଛୁ!

ସେ ମଧ୍ୟ ଡାକ୍ତରଖାନାର ଆତ୍ମଲାନ୍ତ୍ର ସହ ଯୋଗାଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କଲେ ଯାହାଫଳରେ ସେମାନେ କୂଳରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିପାରିବେ। ତାଙ୍କର ସବୁ ସେବା ମାଗଣା ଥିଲା ଏବଂ ଏବେ ବି ମାଗଣା ରହିଛି।

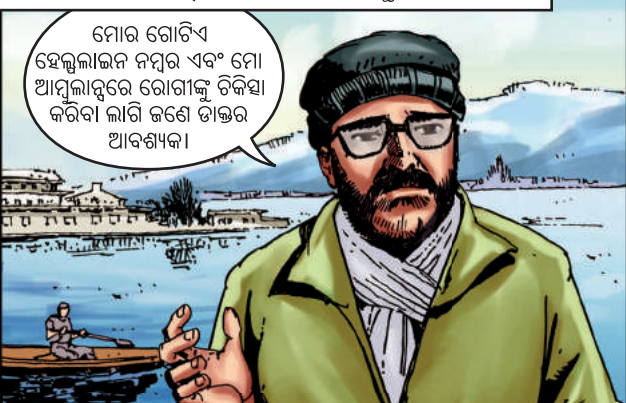
ହୃଦରେ କୌଣସି ଜରୁରି ପରିସ୍ଥିତି ଆସିଲେ ତାରିକଙ୍କୁ ଡକାଯାଏ। ତାଙ୍କର 10 ବର୍ଷାଯା ଝିଅ ଜନ୍ମତ ତାଙ୍କୁ କାମରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି।

ଧାନ ବିଅନ୍ତୁ! ଲାଲ କୌଳ! ତାଲ ହୃଦ ଆମ ଘର। ଆପଣ ଫିଙ୍ଗିଥିବା ବୋତଳକୁ ବୟାକରି ଉଠାଇ ନିଅନ୍ତୁ।

ସପ୍ତାହକୁ ଦୁଇ ଥର ବାପ-ଝିଅ ହୃଦରେ ନୌକା ଧରି ବୁଲନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାନ୍ତି।

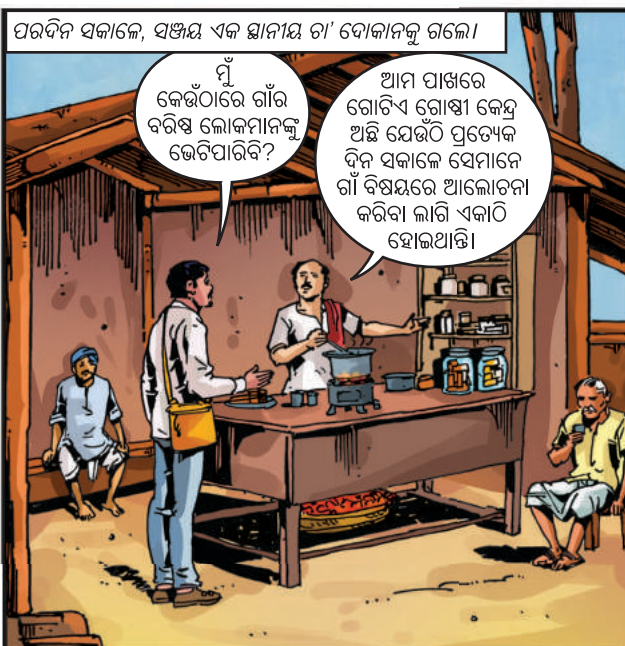
ଜୁନ 2021ରେ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀ ମନ୍ କା ବାବୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ। ତାରିକଙ୍କର ଏକ ଅନୁରୋଧ ରହିଛି।

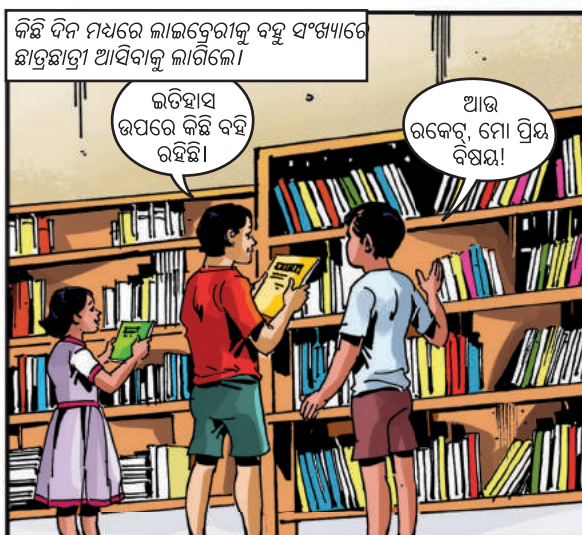
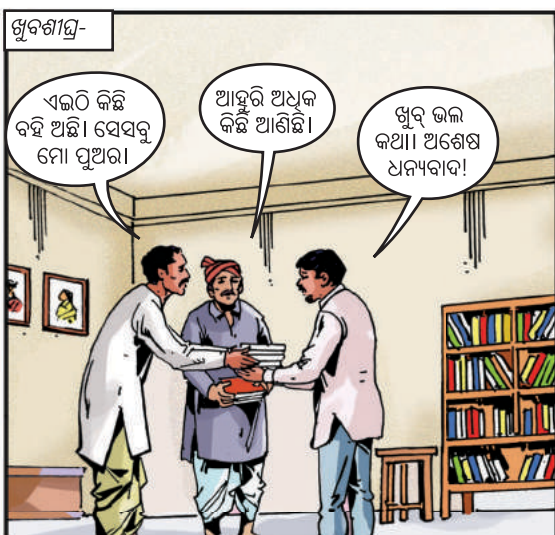

ମୋର ଗୋଟିଏ ହେଲ୍ମଲାଭନ ନମ୍ବର ଏବଂ ମୋ ଆତ୍ମଲାନ୍ତ୍ରରେ ରୋଗୀଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସା କରିବା ଲାଗି ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଆବଶ୍ୟକ।

ଏପରି ନାଗରିକ ପ୍ରୟାସକୁ ସରକାର ଏବଂ ଲୋକମାନେ ସମାନ ଭାବେ ସମର୍ଥନ ଦେବା ଉଚିତ୍।

ସଞ୍ଜୟ କଟପ

*ପଞ୍ଜିନ ସିଂହଭୂମ କିଲା, ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡର ଏକ ଗାଁ

କିଛି ମାସ ପରେ, ଏକ ଉପାଦ ଆଦିବାସୀ ଗାଁକୁ ସଞ୍ଜୟଙ୍କର ବଦଳି ହୋଇଗଲା। ଖୁବଶୀଘ୍ର -

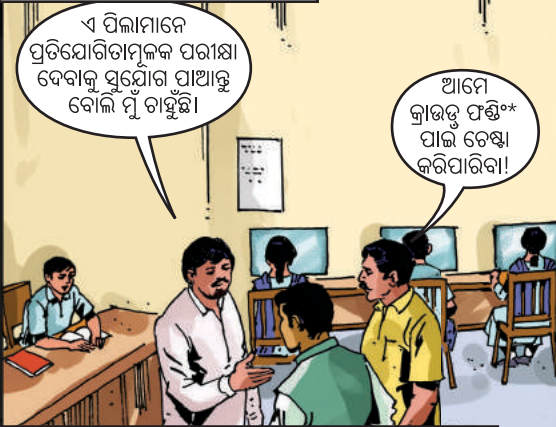

ଆମ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ଭଲ ବିଦ୍ୟାଳୟଟିଏ ନାହିଁ। ଲାଇବ୍ରେରୀ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କର କିଭଳି ଲାଭ ହେବ?

ବିଦ୍ୟାଳୟ ନଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିଶୁର କିଛି ଶିଖିବା ଲାଗି ଅଧିକାର ରହିଛି।

କିଛି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ସଞ୍ଜୟ 40ରୁ ଅଧିକ ଗାଁରେ ଲାଇବ୍ରେରୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ ଏବଂ ଖୁବଶୀଘ୍ର ସେ 'ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡର ଲାଇବ୍ରେରୀ ମ୍ୟାନ୍' ଭାବେ ପରିଚିତ ହେଲେ।

ସଞ୍ଜୟ ଛାଡ଼ଛାଡ଼ିଆ ପାଇଁ କିଛି ଅଧିକ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ। ଦିନେ, ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଆସିଲେ-

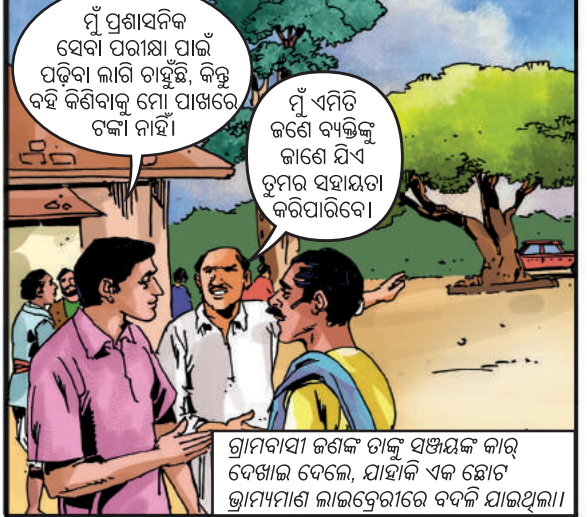

ଏ ପିଲାମାନେ ପ୍ରତିଯୋଗିତାମୂଳକ ପରୀକ୍ଷା ଦେବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଆନ୍ତୁ ବୋଲି ମୁଁ ଚାହୁଁଛି।

ଆମେ କ୍ରାଉଡ଼ ପଞ୍ଚି* ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିପାରିବା!

କ୍ରାଉଡ଼ ପଞ୍ଚି* ଜରିଆରେ 25ଟି ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଓ ବହି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାରେ ସହାୟତା ମିଳିଲା।

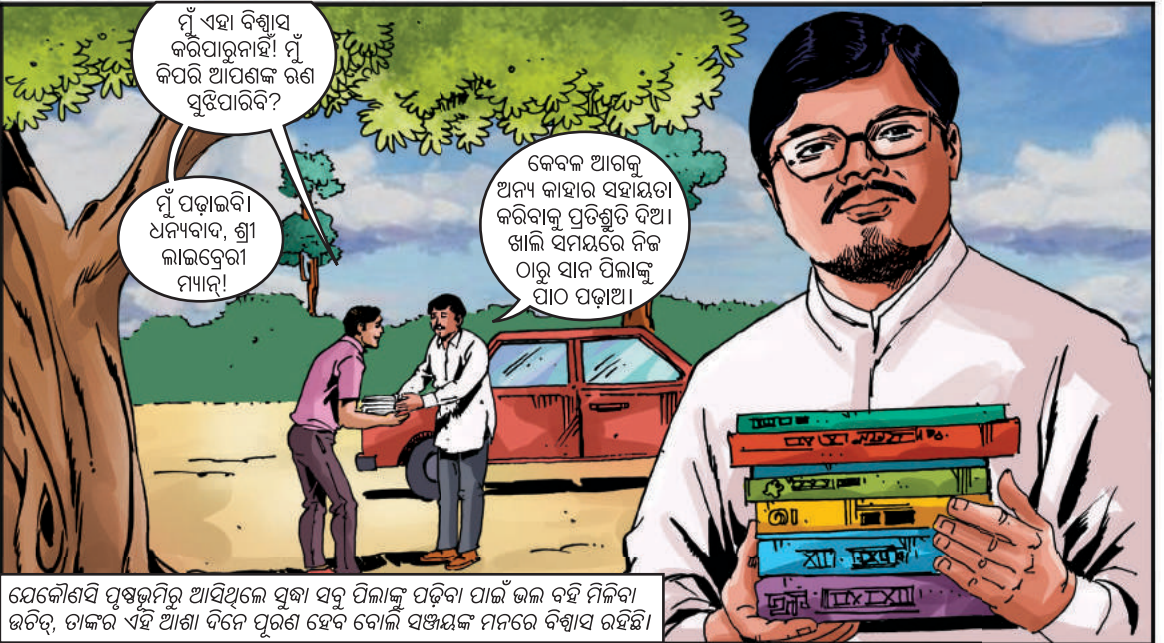
ଦିନେ ଅପରାହ୍ନରେ, ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡର ଏକ ଛୋଟିଆ ଗାଁରେ -

ମୁଁ ପ୍ରଶ୍ନାସନିକ ସେବା ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଢ଼ିବା ଲାଗି ଚାହୁଁଛି, କିନ୍ତୁ ବହି କଣିକା ମୋ ପାଖରେ ଟଙ୍କା ନାହିଁ।

ମୁଁ ଏମିତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଜାଣେ ଯିଏ ତୁମର ସହାୟତା କରିପାରିବେ।

ଗ୍ରାମବାସୀ ଜଣଙ୍କ ତାଙ୍କୁ ସଞ୍ଜୟଙ୍କ କାର୍ ଦେଖାଇ ଦେଲେ, ଯାହାକି ଏକ ଛୋଟ ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ବଦଳି ଯାଇଥିଲା।

ମୁଁ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନାହିଁ। ମୁଁ କିପରି ଆପଣଙ୍କ ରଖି ସୁଝିପାରିବି?

ମୁଁ ପଢ଼ାଇବି। ଧନ୍ୟବାଦ, ଶ୍ରୀ ଲାଇବ୍ରେରୀ ମ୍ୟାନ୍!

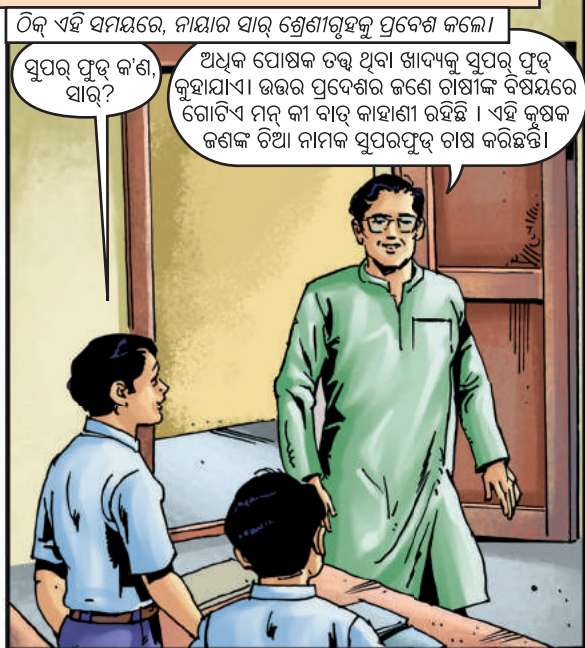
କେବଳ ଆଗକୁ ଅନ୍ୟ କାହାର ସହାୟତା କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଆ ଖାଲି ସମୟରେ ନିଜ ଠାରୁ ସାମ ପିଲାଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଆ।

ଯେକୌଣସି ପୃଷ୍ଠାପିନ୍ତୁ ଆସିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଭଲ ବହି ମିଳିବା ଉଚିତ୍, ତାଙ୍କର ଏହି ଆଶା ଦିନେ ପୂରଣ ହେବ ବୋଲି ସଞ୍ଜୟଙ୍କ ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି।

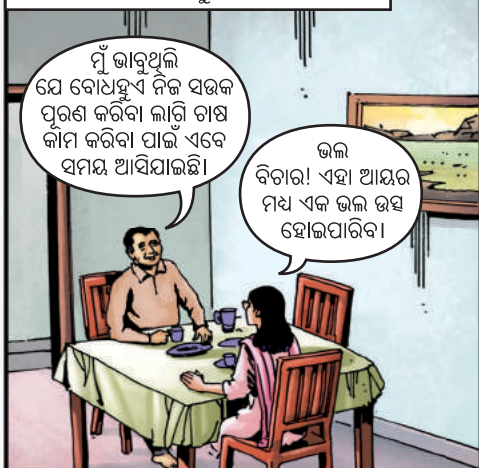
*ଇଣ୍ଟରନେଟ୍ ସହାୟତାରେ ବହୁସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ କରିବା।

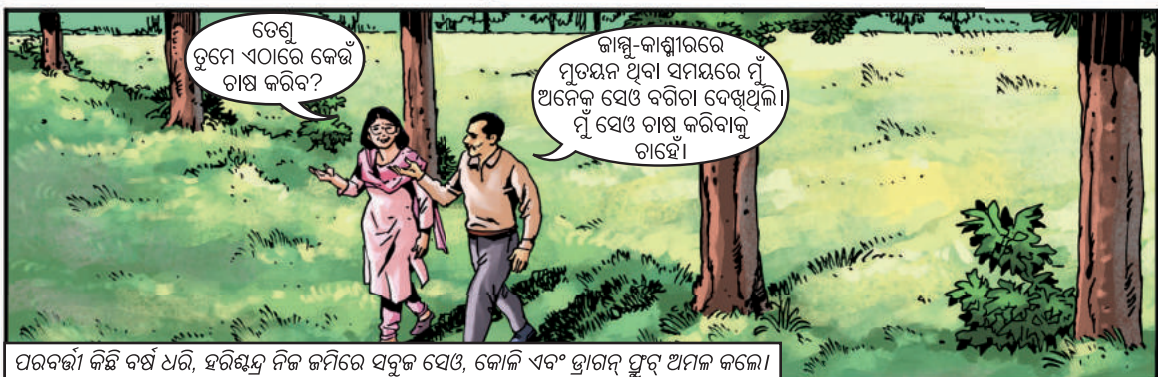
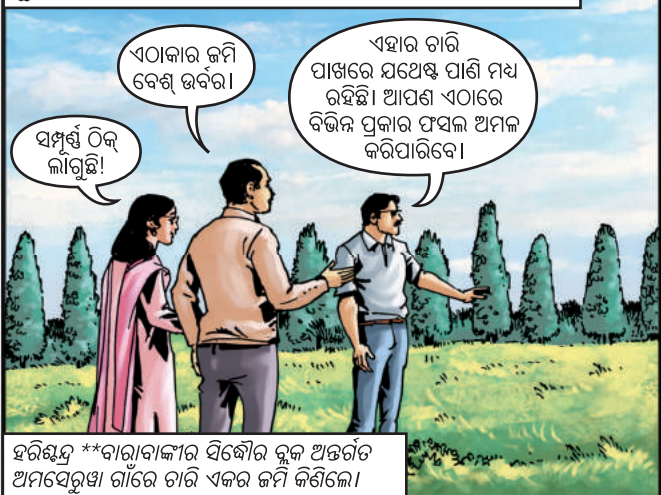
ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ସିଂ।

2015ର କଥା। ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ସିଂ ଭାରତୀୟ ସେନାରେ କର୍ଷ୍ଣଲ ପଦବୀରୁ ଅବସର ନେଇଥାନ୍ତି।

ଖୁବଶୀଘ୍ର, ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର କିଛି ଜମି କିଣିବା ସନ୍ଧାନରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ। ଶେଷରେ -

ପରବର୍ତ୍ତୀ କିଛି ବର୍ଷ ଧରି, ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ନିଜ ଜମିରେ ସବୁଜ ସେଠ, କୋଳି ଏବଂ ଡ୍ରାଗନ୍ ଫୁଟ୍ ଅମଳ କଲେ।

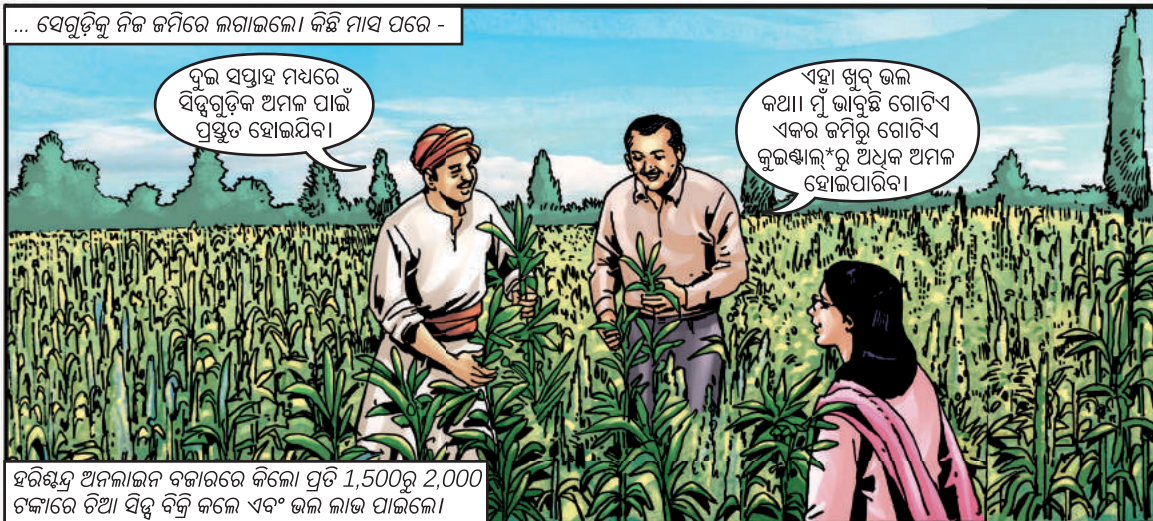
*ଭାରତୀୟ କୋଳି

^ଚିନି ଉସରେ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିବା କୋଳି

**ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶର ଏକ ଜିଲ୍ଲା

... ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜ ଜମିରେ ଲଗାଇଲେ। କିଛି ମାସ ପରେ -

* ଗୋଟିଏ କ୍ୱିଣ୍ଟାଲ୍ 100 କିଲୋଗ୍ରାମ ସହ ସମାନ।

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭାରତୀ

ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ସୋନଲି?

ଗତ 10 ମିନିଟ୍ ହେବ ମୁଁ ଏହି ଟ୍ୟାପକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏପରି କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେଉନାହିଁ।

ଏତେ ଛୋଟ କଥାକୁ ନେଇ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉଥାଏ।

ସୂକ୍ଷ୍ମ, ତୁମେ ଜାଣିଛ କି ପାଣି ବୋହୁଥିବା ଏକ ନଳରୁ ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ପ୍ରାୟ 15 ଲିଟର ଜଳ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ?

ଆଜିର ମନ୍ କୀ ବାବୁ କାହାଣୀରେ ଆମେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭାରତୀ ନାମକ ଜଣେ ଜଳ ସଂରକ୍ଷକଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରୟାସ କାରଣରୁ ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡର ପାବିତ୍ୟାଞ୍ଚଳରେ ନଦୀଗୁଡ଼ିକ ତିରସ୍ରୋତା ହୋଇପାରିଛନ୍ତି।

1974 ମସିହାର କଥା। ପରିବେଶବିତ୍ ଚକ୍ଷିପ୍ରସାଦ ଭଟ୍ଟ ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡର ଗୋପେଶ୍ୱରୀରେ ଟିପକୋ ଆନ୍ଦୋଳନ* ମାତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିଥାନ୍ତି।

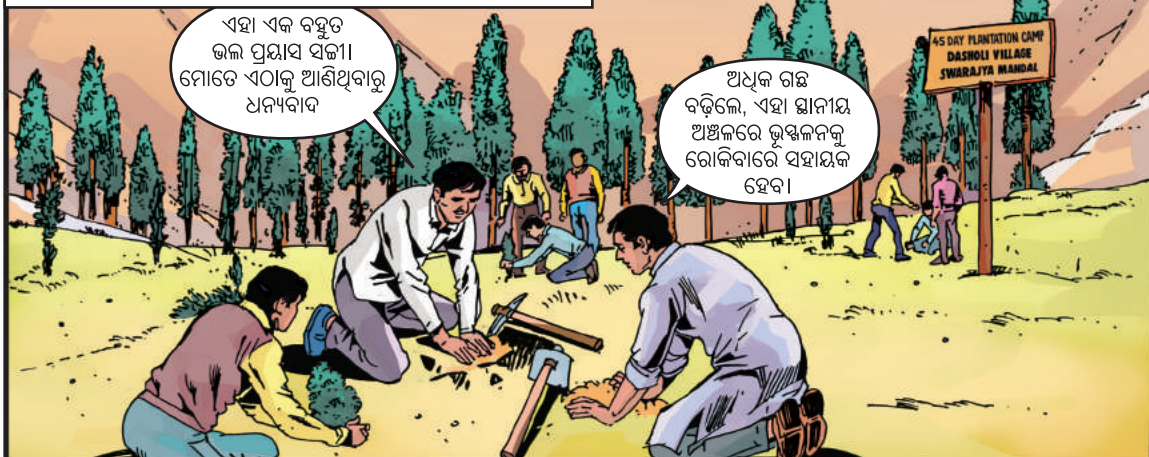
ଆମକୁ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଗଛ ଯେମିତି କଟାଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସକ୍ରିୟ ଭାବେ ବନୀକରଣ ହେବ। ମହିଳାମାନେ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନର ନେତୃତ୍ୱ ନେବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଛନ୍ତି।

ତାଙ୍କର କଥା ବେଶ୍ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ!

ସତୀ ଚାଲ ଏବେ ଯିବା ନହେଲେ ଆମ କଲେଜ୍ ଡେରି ହୋଇଯିବ।

ଚକ୍ଷି ଭଟ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରାଣିତ ଯୁବକ ଥିଲେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭାରତୀ।

ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ, ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଏକ ବୃକ୍ଷରୋପଣ ଶିବିରରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କଲେ।

ଏହା ଏକ ବହୁତ ଭଲ ପ୍ରୟାସ ସତ୍ତ୍ୱ। ମୋତେ ଏଠାକୁ ଆଣିଥିବାରୁ ଧନ୍ୟବାଦ

ଅଧିକ ଗଛ ବଢ଼ିଲେ, ଏହା ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଭୂଖଳନକୁ ରୋକିବାରେ ସହାୟକ ହେବ।

*ଗଛକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ଲାଗି ଗାଁ ଲୋକମାନେ ଗଛ ଗୁଡ଼ିକୁ କୁଣ୍ଡେଇ ଧରି କରିଥିବା ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନ
 ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡର ଚାମୋଲି ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ଏକ ସହର।

1979ରେ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ଶେଷ କରିବା ପରେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଗୋପେଶ୍ୱରରୁ ନିଜ ଗାଁ ଉପରେନିଖାଲ*କୁ ଫେରି ଆସିଥିଲେ।

ମୁଁ ଯାହା ଶିଖିଛି ତା'କୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଲାଗି ଏବେ ସମୟ ଆସିଛି। ମୋ ଅଞ୍ଚଳରେ ବନୀକରଣ କରିବା ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ।

1980 ମସିହା ଜୁଲାଇ ମାସରେ, ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଦୁଧଗୋଲି^ ଅଞ୍ଚଳରେ ନିଜର ପ୍ରଥମ ପରିବେଶ ଶିବିର ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ।

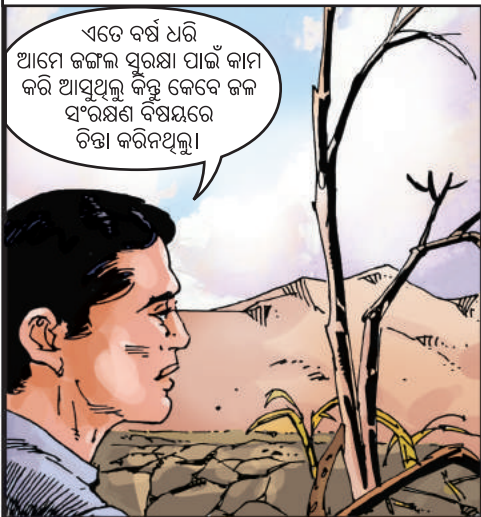
ତିନି ବର୍ଷ ପରେ, ସେ ଦୁଧଗୋଲି ଲୋକ ବିକାଶ ସଂସ୍ଥାନ ନାମରେ ଏକ ସଂଗଠନ ଗଢ଼ିଥିଲେ।

ଆମେ ଲଗାଉଥିବା ଗଛରୁ ଆମ ଗାଁ ପାଇଁ ଜାଳେଣି ଏବଂ ପଶୁଖାଦ୍ୟ ମିଳିପାରିବ।

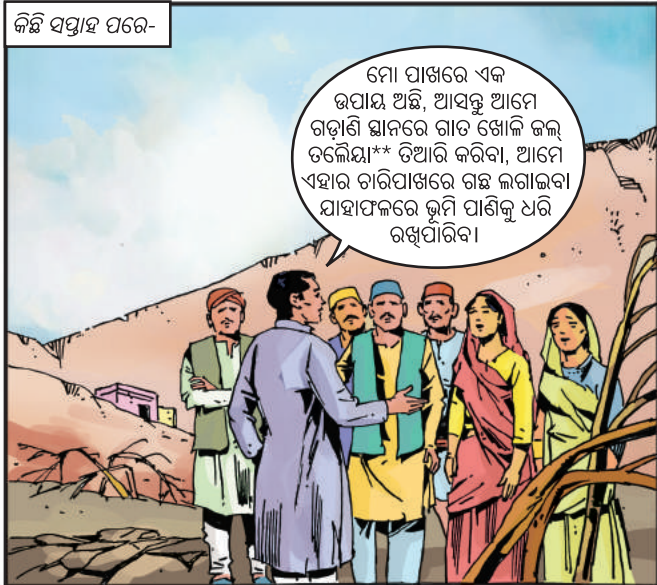
ବହୁ ମହିଳା ଅଂଶଗ୍ରହଣ କଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ମହିଳା ମଙ୍ଗଳ ଦଳ ନାମରେ ଏକ ଗଠନ କଲେ।

1987ରେ, ଭାରତ ଏକ ବଡ଼ ଧରଣର ମରୁଡ଼ିକୁ ସାମ୍ନା କରିଥିଲା ଯାହା ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡର ଜଙ୍ଗଲକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା।

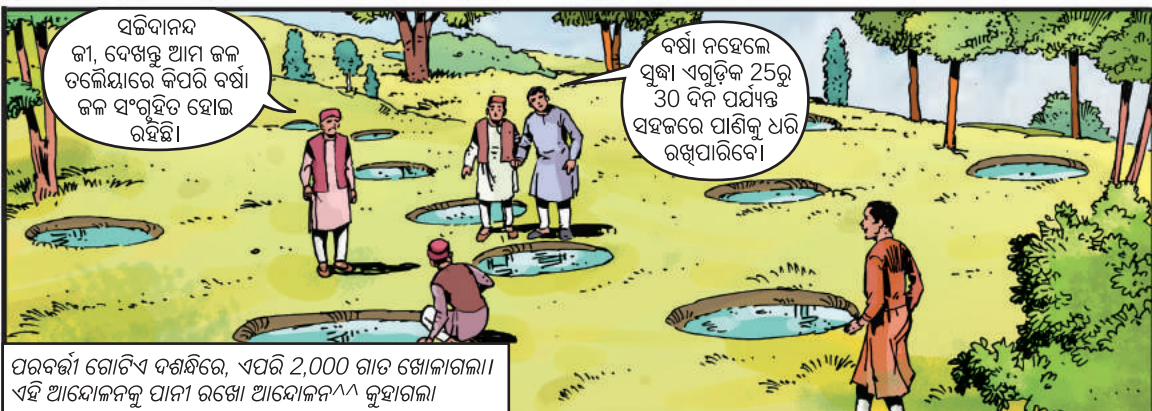

ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ଆମେ ଜଙ୍ଗଲ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ କାମ କରି ଆସୁଥିଲୁ କିନ୍ତୁ କେବେ ଜଳ ସଂରକ୍ଷଣ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିନଥିଲୁ।

କିଛି ସପ୍ତାହ ପରେ-

ମୋ ପାଖରେ ଏକ ଉପାୟ ଅଛି, ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ଗଡ଼ାଣି ସ୍ଥାନରେ ଗାଡ଼ ଖୋଳି ଜଳ ଚଳେଇଯା** ତିଆରି କରିବା, ଆମେ ଏହାର ଚାରିପାଖରେ ଗଛ ଲଗାଇବା ଯାହାଫଳରେ ଭୂମି ପାଣିକୁ ଧରି ରଖିପାରିବ।

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଜା, ଦେଖନ୍ତୁ ଆମ ଜଳ ଚଳେଇଯାରେ କିପରି ବର୍ଷା ଜଳ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇ ରହିଛି।

ବର୍ଷା ନହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ଏଗୁଡ଼ିକ 25ରୁ 30 ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସହଜରେ ପାଣିକୁ ଧରି ରଖିପାରିବେ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ ଦଶନ୍ଧିରେ, ଏପରି 2,000 ଗାଡ଼ ଖୋଳାଗଲା। ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ପାନୀ ରଖୋ ଆନ୍ଦୋଳନ^^ କୁହାଗଲା।

^ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡର ପୌରି ଗଡ଼ଖାଲ ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ଏକ ଗାଁ।

^ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡରେ 25 କିଲୋମିଟର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପି ରହିଥିବା ଏକ ପର୍ବତମାଳା।

** ପାଣି ରଖିବା ଗାଡ଼

^^ଜଳ ସଞ୍ଚୟ ଆନ୍ଦୋଳନ

ବର୍ଷ ପରେ ବର୍ଷ ବିତିବା ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରୟାସକୁ ବଡ଼ ସଫଳତା ମିଳିଲା।

ସୁଖା ରୋଲା* ବର୍ଷସାରା ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି !

ହଁ, ପୂର୍ବରୁ ଏହା ବର୍ଷା ଋତୁରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପଡ଼ୁଥିଲା ଏବଂ ନଭେମ୍ବର ମାସରେ ଶୁଷ୍କ ଯାଉଥିଲା।

ପାଣି ଗର୍ଭ କାରଣରୁ ଏହା ହୋଇପାରୁଛି।

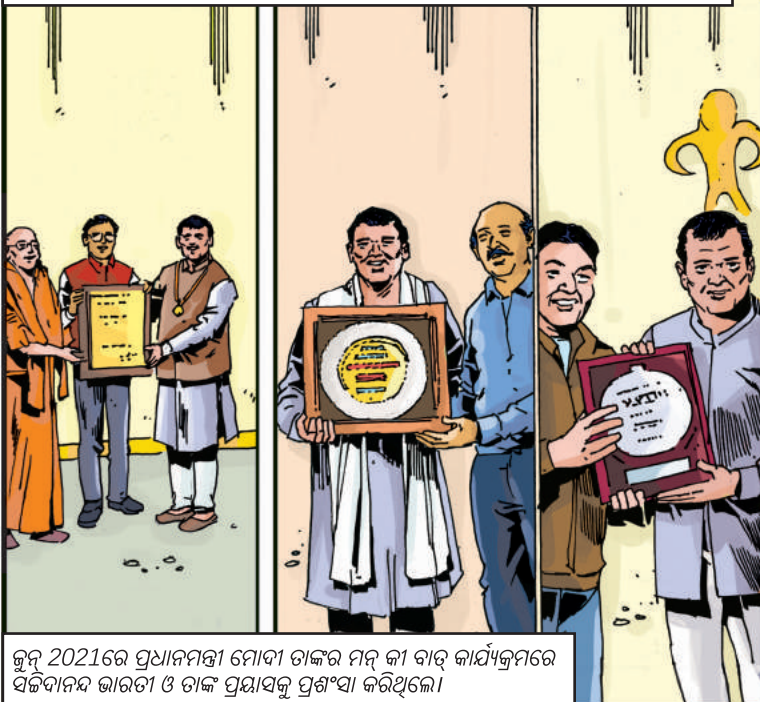
ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ନିଜ ଗାଁ ଗଡ଼ଖରକର ନାମାନୁସାରେ ସୁଖା ରୋଲା ଗାମକରଣ କରି ଗଡ଼ଗଙ୍ଗା ରଖିଛନ୍ତି।

ଅଧିକ ବର୍ଷା ଜଳ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଏବଂ ଜଙ୍ଗଲର ସଂରକ୍ଷଣ ଲାଗି ଜଳ ତଳେଇଆ ସହିତ, ସଜିବାନନ୍ଦ ପାହାଡ଼ରେ ଶତାଧିକ ପୁଷ୍କରିଣୀ ଏବଂ କେନାଲ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି।

ଏବେ ବର୍ଷ ସାରା ଆମେ ଝରଣା ପାଣି ପିଇ ପାରିବୁ।

ନିଜର ପ୍ରୟାସ ପାଇଁ, ସଜିବାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡ ସରକାର ପୁରସ୍କାର 2011, ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ଜାତୀୟ ପୁରସ୍କାର 2013, ଇନ୍ଦିରା ଗାନ୍ଧୀ ପରିବେଶ ପୁରସ୍କାର 2015 ଭଳି ବହୁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିସାରିଛି।

ବର୍ତ୍ତମାନ, ପୌର ଗଡ଼ଖଳ ପାବିତ୍ୟାଞ୍ଚଳର 150ଟି ଗାଁରେ ପ୍ରାୟ 30,000 ଜନାଂଶ ରହିଛି।

ଜୁନ 2021ରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀ ତାଙ୍କର ମନ୍ କା ବାଢ଼ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସଜିବାନନ୍ଦ ଭାରତୀ ଓ ତାଙ୍କ ପ୍ରୟାସକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ।

ପରିବେଶର ସେବା କରିବା ହାରା ମୋ ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହୋଇପାରିଛି ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁଛି।

ସଜିବାନନ୍ଦ ଓ ଗାଁ ଲୋକମାନେ ମିଶି 50 ଲକ୍ଷରୁ ଅଧିକ ଚାଚା ରୋପଣ କରିଛନ୍ତି। ଆହୁରି ଜନାଂଶସମ୍ବୃଦ୍ଧିକ ଜଙ୍ଗଲ ନିଆଁ ରୋକିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଛନ୍ତି।

*ଶୁଖିଲା ଗିରିପଥ

ସିକାରୀ ଟିସୋ

2000 ମସିହାର କଥା। ଆସାମ ମହାସଂଘାତନ ବିଭାଗର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ସିକାରୀ ଟିସୋ, କବି ଅଙ୍ଗଲୋଙ୍ଗ*ରେ ଥିବା ନିଜ ଗାଁ ଲୋଙ୍ଗଜୋନସରପୋରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଭ୍ରମଣ କରୁଥିଲେ।

*ଓଡ଼ିଆରେ ଶ୍ରମ କର
^ଆସାମର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଜିଲ୍ଲାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ

**କବି ଭାଷାରେ ଅଭିବାଦନ

ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ -

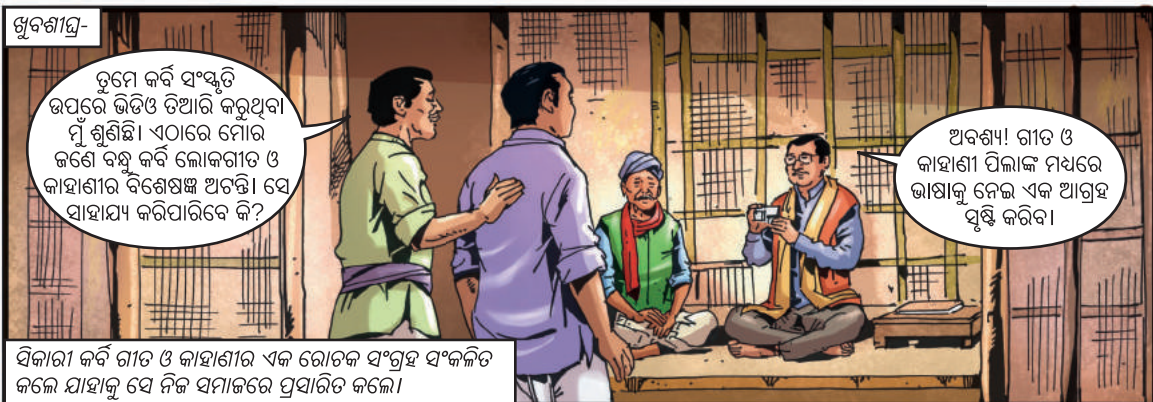

ମୋ ଜେଜେ ମା' ଗାଉଥିବା କିଛି ନାନାବାୟା ଗୀତ ମୁଁ ଜାଣେ। ଆପଣ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଲେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କି?

ତମଜ୍ଞା! ନାନାବାୟା ଗୀତ ସମସ୍ତଙ୍କ ସଂସ୍କୃତିରେ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ। ଯଦି ଆପଣ ଗାଇବେ, ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରେକର୍ଡ କରିପାରିବି।

ସେହି ମହିଳା ରାଜି ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ସିକାରୀ ନାନାବାୟା ଗୀତଗୁଡ଼ିକୁ ରେକର୍ଡ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ଖୁବଶୀଘ୍ର-

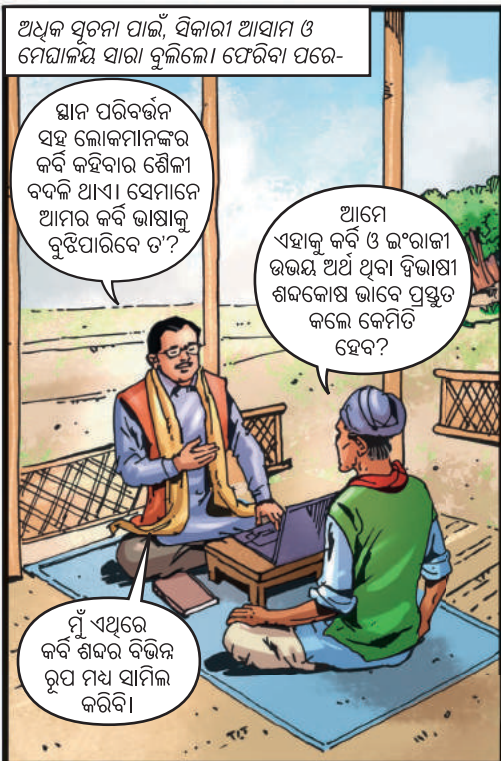

ତୁମେ କବି ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ ଭିତ୍ତି ଓ ତିଆରି କରୁଥିବା ମୁଁ ଶୁଣିଛି। ଏଠାରେ ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ କବି ଲୋକଗୀତ ଓ କାହାଣୀର ବିଶେଷଜ୍ଞ ଅଟନ୍ତି। ସେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ କି?

ଅବଶ୍ୟ! ଗୀତ ଓ କାହାଣୀ ପିଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭାଷାକୁ ନେଇ ଏକ ଆଗ୍ରହ ସୃଷ୍ଟି କରିବ।

ସିକାରୀ କବି ଗୀତ ଓ କାହାଣୀର ଏକ ରୋଚକ ସଂଗ୍ରହ ସଂକଳିତ କଲେ ଯାହାକୁ ସେ ନିଜ ସମାଜରେ ପ୍ରସାରିତ କଲେ।

ଅଧିକ ସୂଚନା ପାଇଁ, ସିକାରୀ ଆସାମ ଓ ମେଘାଳୟ ସାରା ବୁଲିଲେ। ଫେରିବା ପରେ-

ସ୍ଥାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହ ଲୋକମାନଙ୍କର କବି କହିବାର ଶୈଳୀ ବଦଳି ଥାଏ। ସେମାନେ ଆମର କବି ଭାଷାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ତ'?

ଆମେ ଏହାକୁ କବି ଓ ଲଂରାଜୀ ଉଭୟ ଅର୍ଥ ଥିବା ବିଭାଷା ଶବ୍ଦକୋଷ ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ କେମିତି ହେବ?

ମୁଁ ଏଥିରେ କବି ଶବ୍ଦର ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ କରିବି।

ସିକାରୀ ଓ ଗାଁର ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଶବ୍ଦକୋଷ ଉପରେ କାମ ଆରମ୍ଭ କଲେ। କିଛି ମାସ ପରେ -

ଶୁଭ ସନ୍ଧ୍ୟା, ମଉସା ସିକାରୀ! ତୁମେମାନେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି?

ଶିଃ... ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଲାଗୁଛି। ତାଲି ଖୋଜିବାକୁ ଯିବା।

ନା, ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ ଲେଖି ମୁଁ ଆମର କବି ଭାଷାକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି। ଯଦି ଆମେ ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନଦେବା, ଏହା ହୁଏତ ଲୋପ ପାଇଯିବ।

ଆମେ ମଧ୍ୟ ସହାୟତା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ। ଆମେ କ'ଣ କରିପାରିବୁ?

ତୁମେମାନେ କର୍ବ କହିବା ଶିଖି ପାରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇ ପାରିବ। ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଆମ ଭାଷାକୁ ଜୀବିତ ରଖିପାରିବା।

ଶେଷରେ, ଅପେକ୍ଷାର ଅନ୍ତ ଘଟିଲା।

ଏଇ କିଛି ବର୍ଷ ଧରି, ସିକାରୀଙ୍କ କାମକୁ ସାରା ରାଜ୍ୟରେ ପରିଚୟ ମିଳିଥିଲା। ଦିନେ, ତାଙ୍କୁ ନିକଟସ୍ଥ ସ୍କୁଲକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଗଲା।

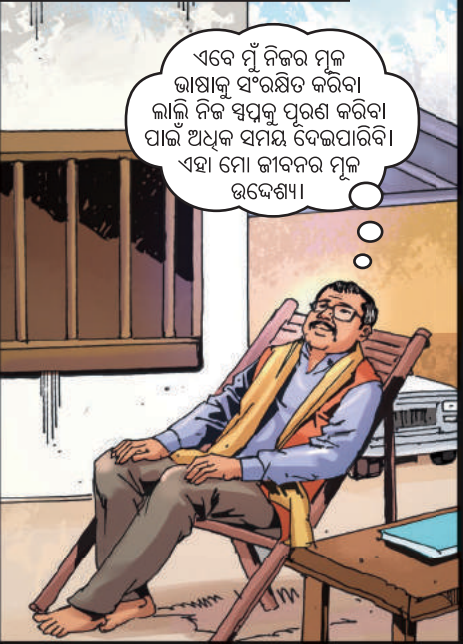

ସିକାରୀ ସାର କର୍ବ ଭାଷାରେ ଆପଣଙ୍କ ରୁଚି ବଢ଼ାଇବା ଲାଗି ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି।

ସର୍ବପ୍ରଥମେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋ ପୁସ୍ତକରୁ ଗୋଟିଏ କବିତା ଶୁଣାଇବି କ୍ଲିମସୋ*। ମୋ ସହ ଆବୃତ୍ତି କର - 'କ୍ଲିମୋ, କ୍ଲିମୋ, କ୍ଲିମୋ' କର୍ବ କବିତା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବ।

ପିଲାମାନେ ଖୁସିର ସହିତ କର୍ବ କବିତା ଶିଖିଲେ।

2021ରେ, ସିକାରୀ ତାଙ୍କ ଚାକିରିରୁ ଅବସର ନେଲେ। ସେହି ରାତିରେ -

ଏବେ ମୁଁ ନିଜର ମୂଳ ଭାଷାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ କରିବା ଲାଲି ନିଜ ସ୍ବପ୍ନକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ସମୟ ଦେଇପାରିବି। ଏହା ମୋ ଜୀବନର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ।

କିଛି ଦିନ ପରେ -

ଆସାମର ସ୍ବଦେଶୀ ଆଦିବାସୀ ସାହିତ୍ୟ ସଭା^ରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରହିଛି।

ଆମେ ଚାହୁଁଛୁ ଆପଣ ଏକ ବହୁଭାଷୀ ଶବ୍ଦକୋଷ ପ୍ରକଳ୍ପର ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ ହୁଅନ୍ତୁ। ଏଥିରେ କର୍ବ ସାମିଲ ରହିଛି।

। ଭାଷାଗୁଡ଼ିକ ମୂଲ୍ୟବାନ। ମୁଁ ନିଜ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷମତା ଅନୁଯାୟୀ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବି।

ନିଜ ସଂସ୍କୃତି ରକ୍ଷା ପାଇଁ ସିକାରୀ ଟିସ୍ତୋଙ୍କ ଉଦ୍ୟମକୁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀ ତାଙ୍କ ରେଡିଓ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମନ କୀ ବାତରେ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ।

*କର୍ବ ଭାଷାରେ ଶିଶୁ

^ଆସାମରେ ଆଦିବାସୀ ଭାଷାଗୁଡ଼ିକର ସଂରକ୍ଷଣ ପାଇଁ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଏକ ସଂଗଠନ

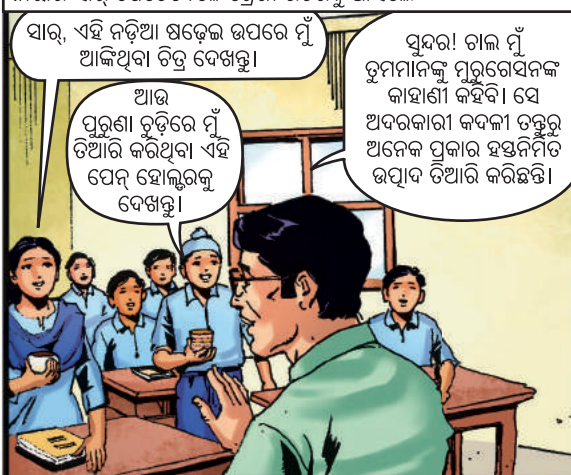
ପି.ଏମ. ମୁରୁଗେସନ

ଏହା ଥିଲା ଆମ ସ୍କୁଲ ଘାରା ଆମ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ସବୁଠୁ ଭଲ ସ୍ବଚ୍ଛ ଶ୍ରେଣୀ।

‘ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ’ କର୍ମଶାଳା; ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରୁ ଏତେ ଜିନିଷ ତିଆରି କରିବା ସମ୍ଭବ ବୋଲି ମୁଁ ସୁଦ୍ଧା ଜାଣିନଥିଲି।

ନାୟାର ସାର୍ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରେଣୀ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ -

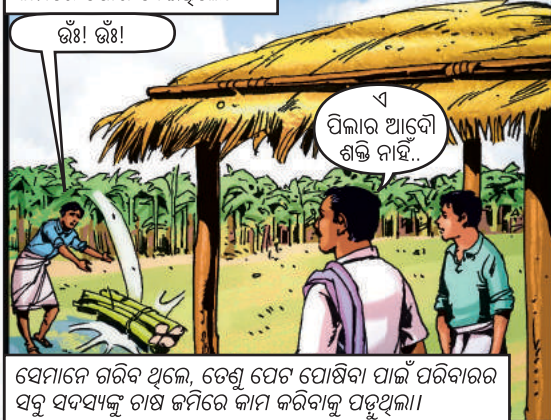

ସାର୍, ଏହି ନଡ଼ିଆ ଷଡ଼େଇ ଉପରେ ମୁଁ ଆଜିଥିବା ଚିତ୍ର ଦେଖନ୍ତୁ।

ଆଉ ପୁରୁଣା ବୁଡ଼ିରେ ମୁଁ ତିଆରି କରିଥିବା ଏହି ଫେନ୍ ହୋଲ୍ଡରକୁ ଦେଖନ୍ତୁ।

ସୁନ୍ଦର! ଗାଲ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁରୁଗେସନଙ୍କ କାହାଣୀ କହିବି। ସେ ଅଦରକାରୀ କଦଳୀ ତନ୍ତୁରୁ ଅନେକ ପ୍ରକାର ହସ୍ତନିର୍ମିତ ଉତ୍ପାଦ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି।

ମଦୁରାଇର ମେଳାଙ୍କଲ ଗ୍ରାମ ନିବାସୀ ପି.ଏମ. ମୁରୁଗେସନ ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିବା ସମୟରେ ସ୍କୁଲ ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ି ପରିବାରର ଚାଷ କାମରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ।

ଊଃ! ଊଃ!

ଏ ପିଲାଟି ଆଦୌ ଶକ୍ତି ନାହିଁ..

ସେମାନେ ଗରିବ ଥିଲେ, ତେଣୁ ଫେଟ ପୋଷିବା ପାଇଁ ପରିବାରର ସବୁ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଚାଷ ଜମିରେ କାମ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା।

ମୁରୁଗେସନ ବୃଦ୍ଧିମାନ ଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କର ସବୁ ଜିନିଷକୁ ଭଲ ଭାବେ ଦେଖିବାର ଶକ୍ତି ଥିଲା। 2009ରେ, ତାଙ୍କ ବୟସ 41 ବର୍ଷ ହୋଇଥିବା ବେଳେ -

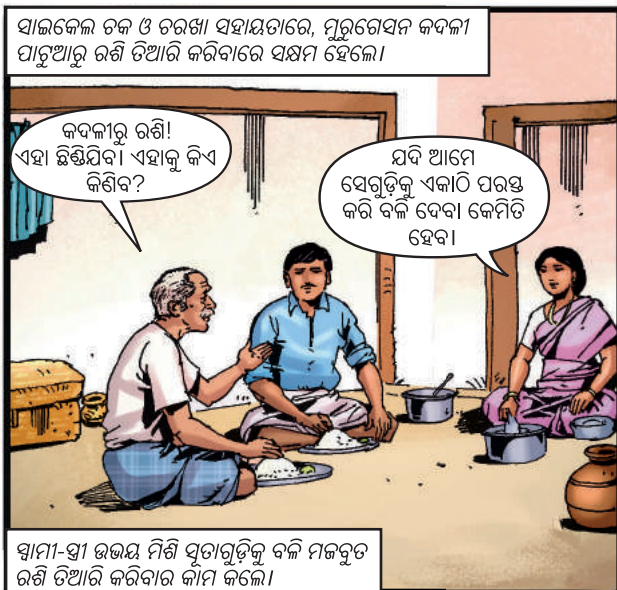
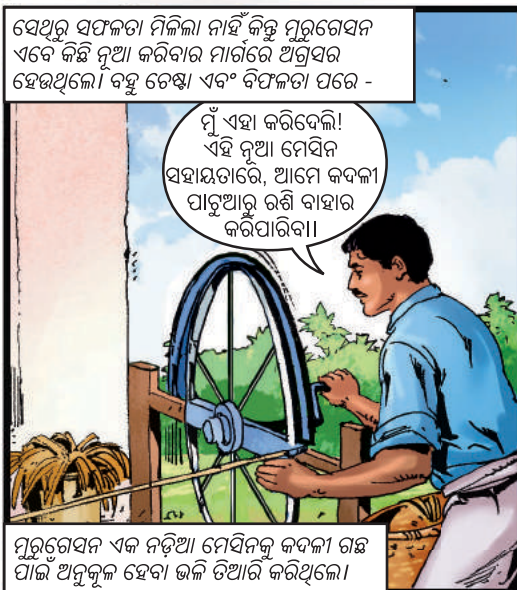
ଆମେ କଦଳୀ ଗଛର ସବୁ ଭାଗକୁ ଉପଯୋଗ କରିଥାଉ, ଏପରିକି ଭିତର ମଞ୍ଜା ମଧ୍ୟ ଖାଇଥାଉ, କିନ୍ତୁ ଉପର ଛାଲିକୁ ଜଳାଇ ଦେଉ। ଆମେ କାହିଁକି ତା’କୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ନାହିଁ?

ଯଦି ଏହା ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାନ୍ତା, ତା’ହେଲେ ପୂର୍ବରୁ କେହି ଏ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିଥାନ୍ତା।

ମୁରୁଗେସନ ସବୁକୁ ହେଲେ ନାହିଁ।

କଦଳୀ ଗଛ ଗଣ୍ଡିର ବହୁ ଆବରଣ ଥାଏ... ଯଦି ଆମେ ତା’କୁ ଅଲଗା କରି ଦେବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାର କରି ଦେବା... ହୁ... ହୁ...

ତଥାପି ଏହା ବଜାରରେ ଉପଲବ୍ଧ ଅନ୍ୟ ରଶି ଭଳି ମଜବୁତ ହୋଇନଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ କେହି ଏହାକୁ କଣିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ।

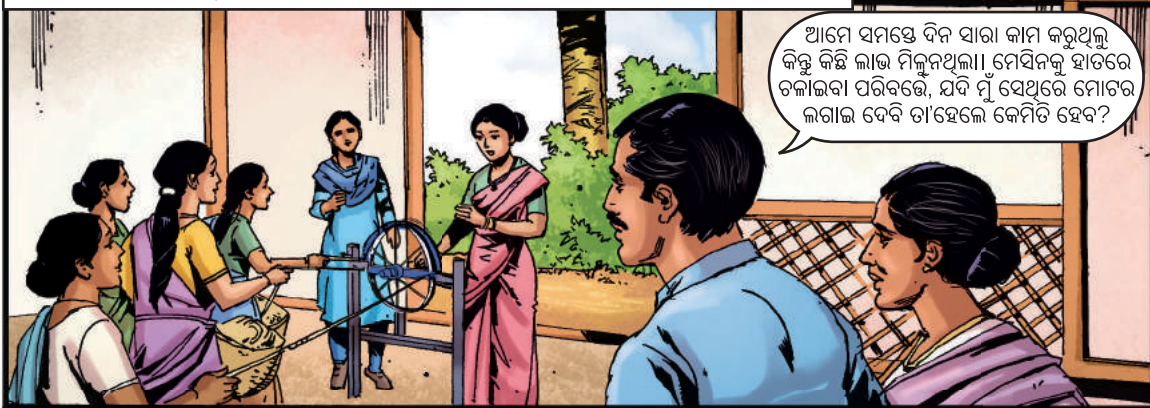

ବ୍ୟାଗ, ଝୁଡ଼ି, ଚଟାଣ ଚଢେଇ... ଦମ୍ପତି ଦେଖିଲେ ଯେ ସେମାନେ ନିଜ ରଶିରୁ ଅନେକ ଜିନିଷ ତିଆରି କରିପାରିବେ।

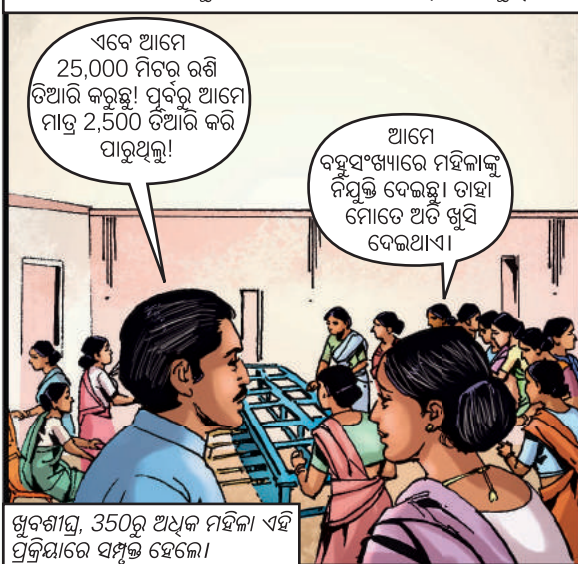
ଖୁବଶୀଘ୍ର, ମୁରୁଗେସନ ଏମ.ଏସ. ରୋପ୍ ପ୍ରଡକ୍ଟସ୍ ସେଣ୍ଟର ନାମକ ଏକ କମ୍ପାନୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ। ତାଙ୍କର ଛୋଟିଆ ଦୁକାନ ଗଣିଆ ଯୁନିଟ୍ ଦଶକୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା। କିନ୍ତୁ ରଖି ତିଆରି କରିବା ଏକ ସମୟସାପେକ୍ଷ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଥିଲା।

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଦିନ ସାରା କାମ କରୁଥିଲୁ କିନ୍ତୁ କିଛି ଲାଭ ମିଳୁନଥିଲା। ମେସିନକୁ ହାତରେ ଚଳାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଯଦି ମୁଁ ସେଥିରେ ମୋଟର ଲଗାଇ ଦେବି ତା'ହେଲେ କେମିତି ହେବ?

ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଧିକ ଦ୍ରୁତ ହେଲା ଏବଂ ମୁରୁଗେସନ ନିଜର ଏହି ଉପାୟକୁ ନେଇ ପେଟେଣ୍ଟ ହାସଲ କଲେ। 2016ରେ ସେ ଏକ ନୂଆ ମେସିନ୍ ତିଆରି କଲେ ଯାହା ରଖିକୁ ଗୋଟିଏ ପରିବର୍ତ୍ତେ 6 ରୋଲ୍ କରି ପାରୁଥିଲା।

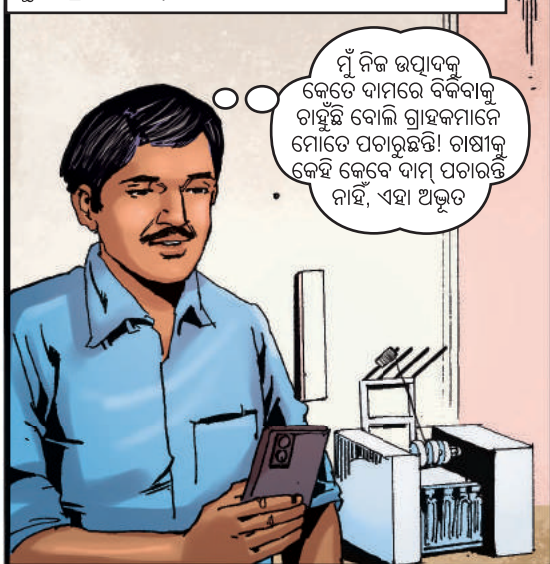
ମୁରୁଗେସନ ଏକ ଅଟୋମେଟିକ୍ ମେସିନ୍ ଡିଜାଇନ୍ କଲେ ଯାହା ରଖି ତିଆରି କରିବା ସହିତ ତା'କୁ ସୁରୁଲି କରି ବଳି ପାରୁଥିଲା। ଖୁବଶୀଘ୍ର ତାଙ୍କ ଉତ୍ପାଦ ରପ୍ତାନି ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା।

ଏବେ ଆମେ 25,000 ମିଟର ରଖି ତିଆରି କରୁଛୁ। ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ମାତ୍ର 2,500 ତିଆରି କରି ପାରୁଥିଲୁ!

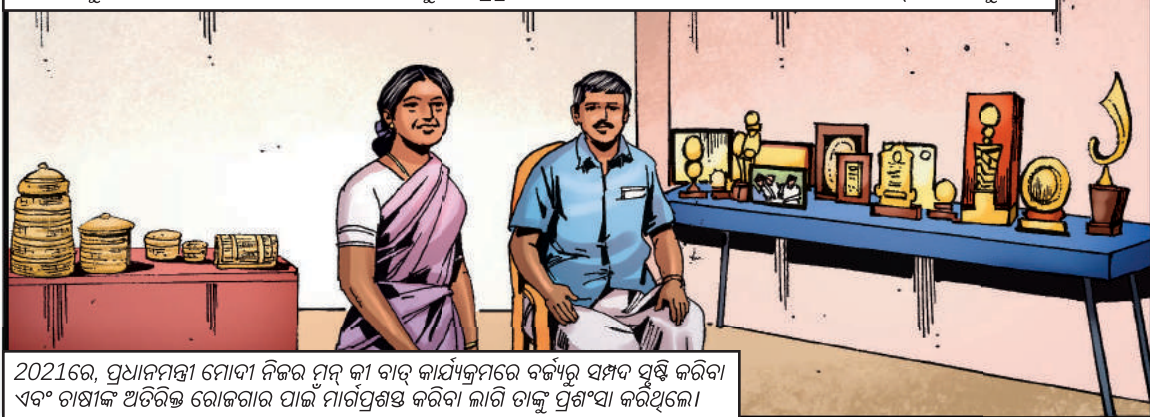
ଆମେ ବହୁସଂଖ୍ୟାରେ ମହିଳାଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେଇଛୁ। ତାହା ମୋତେ ଅତି ଖୁସି ଦେଇଥାଏ।

ଖୁବଶୀଘ୍ର, 350ରୁ ଅଧିକ ମହିଳା ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହେଲେ।

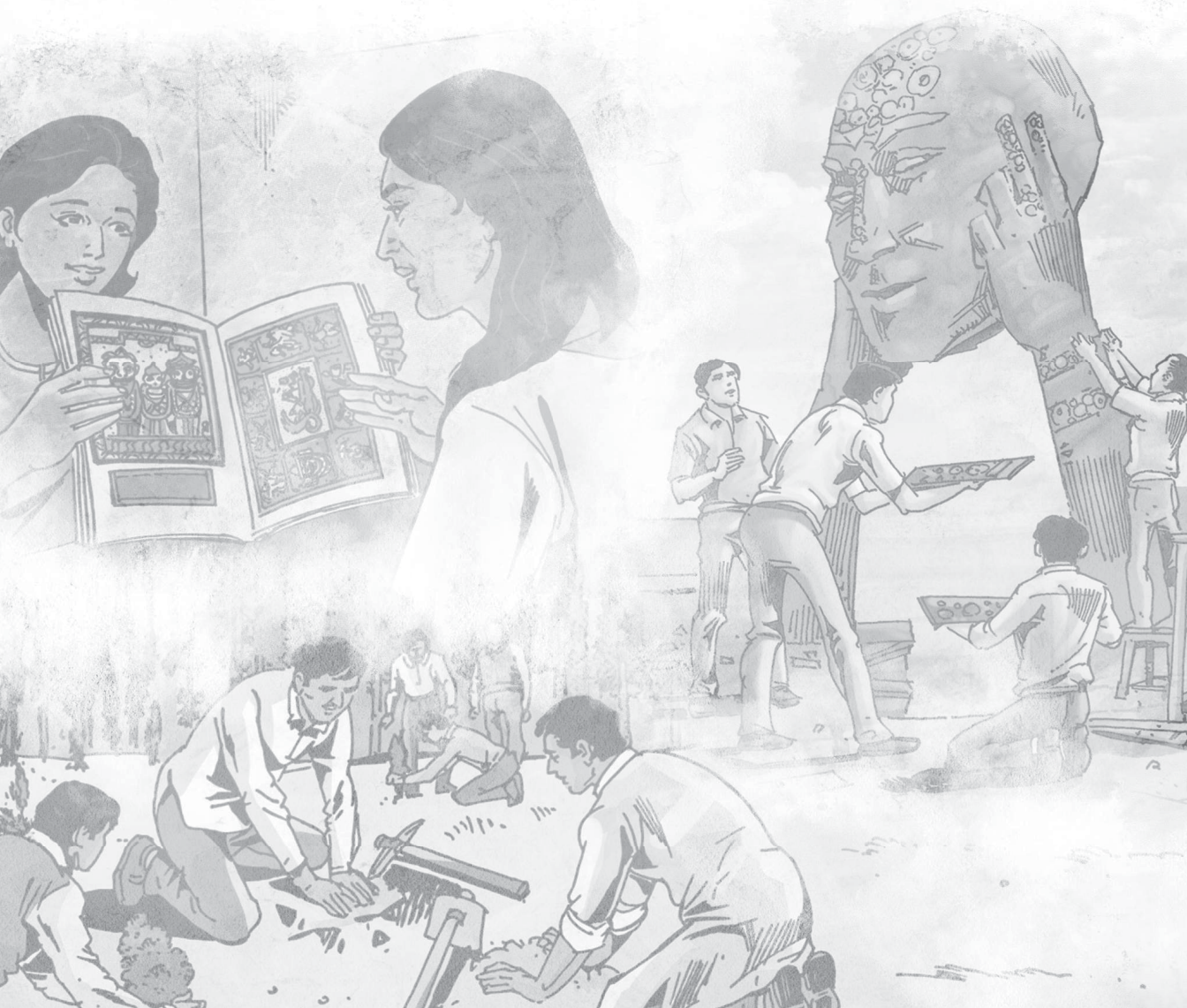

ମୁଁ ନିଜ ଉତ୍ପାଦକୁ କେତେ ଦାମରେ ବିକିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ବୋଲି ଗ୍ରାହକମାନେ ମୋତେ ପଚାରୁଛନ୍ତି। ଚାଷୀଙ୍କୁ କେହି କେବେ ଦାମ୍ ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ

ମୁରୁଗେସନଙ୍କ ଉତ୍ପାଦଗୁଡ଼ିକ ଜୈବସମ୍ପଦାୟୋଗ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକର ଏକ ଶସ୍ତା ବିକଳ୍ପ ଥିଲା। ନିଜର ଏହି କୃଷି-ଭିତ୍ତିକ ପାଇଁ ସେ ବହୁ ଜାତୀୟ ଓ ରାଜ୍ୟ ପୁରସ୍କାର ଜିତିଛନ୍ତି। ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜର ମେସିନ୍ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି।

2021ରେ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀ ନିଜର ମନ୍ କା ବାଢ଼ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବର୍ଷରୁ ସମ୍ପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଏବଂ ଚାଷୀଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ରୋଜଗାର ପାଇଁ ମାର୍ଗପ୍ରଶସ୍ତ କରିବା ଲାଗି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ।

ମନ୍ କୀ ବାଟ୍

ଅଧ୍ୟାୟ 3

ମନ୍ କୀ ବାଟ୍‌ର ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରର ନାଗରିକମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଉପରେ ଆଲୋକପାତ କରାଯାଇଛି ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ଆଖପାଖ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନରେ ଭିନ୍ନ ଆଣିବା ଲାଗି ଯୋଗଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି।

ଯେତେବେଳେ କୋଭିଡ-19 ଆସିଲା ଏବଂ ଶ୍ରୀନଗରର ହ୍ରଦରେ ରହୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇପଡ଼ିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ତାରିକ ଅହମ୍ମଦ ପତଲୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ଲାଗି କୁଳକୁ ନେବା ପାଇଁ ଏକ ବୋଟ୍ ଆୟୁଲାନ୍ତୁ ତିଆରି କରିଥିଲେ।

ମୋନ୍ ଶୁଗୁ ହେଉଛି 1,000 ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ଏକ କାଗଜ ତିଆରି ଆଦିବାସୀ କଳା ଯାହାକି ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିଲା। ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ମିଲିଂ ଗୋମ୍ବୁ ଏହାର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଆଗେଇ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ବହୁସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି କାମରେ ରୋଜଗାର ଦେଲେ।

ସମୁଦ୍ର ପତନ ଠାରୁ 14,000 ଫୁଟ ଉଚ୍ଚତାରେ ତରଫୁଜ ଫଳୁଥିବା ଆପଣ କେବେ ଶୁଣିଛନ୍ତି କି? ଲଦାଖର ଜଣେ ସୃଜନଶୀଳ ଚାଷୀ ଉର୍ଗେନ୍ ଫୁନ୍‌ସୋର୍ ଏପରି ଏବଂ ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି କରିଛନ୍ତି।

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କ ଲୋକପ୍ରିୟ ରେଡିଓ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରୁ ନିଆଯାଇଥିବା ଏସବୁ କାହାଣୀ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଅସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

₹90

www.amarchitrakatha.com

ISBN 978-81-19242-92-4

9 788119 242924